

La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, el conseller d'Empresa i Treball i la consellera de Recerca i Universitats.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de les Cambres (debat de totalitat)

202-00055/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de les Cambres.

En primer lloc (*remor de veus*) –silenci, si us plau–, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els grups parlamentaris proposants per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar en la darrera Junta de Portaveus.

Per tant, té la paraula en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, president. Consellers..., conseller, diputats i diputades, representants –que esteu entrant ara– de les cambres de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya, molt bona tarda a tothom.

Avui el Parlament de Catalunya fa un pas important: debatem la presa en consideració d'una proposició de llei que pot semblar tècnica, però que té una dimensió profundament política, la de reforçar les nostres institucions econòmiques

i modernitzar el marc legal que ordena les cambres de comerç, indústria, serveis i navegació del nostre país.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem expressar la nostra satisfacció pel fet que aquest debat arribi al Ple sense cap esmena a la totalitat i, per tant, amb la voluntat compartida de totes les formacions de donar llum verda a la tramitació parlamentària. És un bon punt de partida.

La tramitació d'aquest text respon a la necessitat de dotar Catalunya d'una norma que reguli les cambres en el context del segle XXI. La llei catalana vigent, del 2002, ha quedat superada pel context socioeconòmic i jurídic. El nou text és fruit del treball acurat i el diàleg liderat des de les mateixes cambres amb les principals forces polítiques i amb les organitzacions empresarials i sindicals.

Les cambres de comerç són institucions que trobem en actiu a tots els països del món. A Catalunya són hereves d'institucions històriques com la Llotja de Mar i el Consolat de Mar. Formen part del nostre patrimoni institucional i alhora són una peça clau en l'economia moderna. En elles hi batega el talent emprenedor, la capacitat exportadora i la vocació de servei que caracteritza el nostre teixit productiu.

Actualment, hi han tretze cambres, de mides ben diverses, cada una adaptada al seu entorn, que constitueixen un actiu essencial per al teixit econòmic català. Als plens de les cambres hi ha més de quatre-cents empresaris i empresàries implicats com a vocals en nom d'empreses de tots els sectors d'activitat econòmica. La presència territorial de les cambres catalanes es tradueix en una xarxa de més de trenta punts de servei consolidats.

Però, com totes les institucions, les cambres necessiten adaptar-se als nous temps: a la transformació digital, a la transició verda, a les noves formes de treball i producció i a una economia global on la competitivitat es juga cada dia en innovació i amb capacitat d'internacionalitzar-se.

Aquesta proposició de llei respon justament a aquest repte, actualitzar la regulació de les cambres per dotar-les d'un marc jurídic modern, estable i útil, un marc que combini la seva autonomia amb la col·laboració lleial amb la Generalitat i amb el conjunt de les administracions públiques.

La llei reconeix les cambres com a corporacions de dret públic amb funcions consultives i de col·laboració amb les administracions públiques, i amb una autonomia econòmica i d'actuació tot i estar subjectes a la tutela de la Generalitat i a la fiscalització de la Sindicatura de Comptes.

L'objectiu principal de la llei és actualitzar i adequar la normativa catalana. Es busca dotar les cambres de seguretat jurídica, utilitat econòmica i capacitat de col·laboració institucional per tal de reforçar el desenvolupament empresarial, la competitivitat i la creació de feina, d'ocupació de qualitat.

La llei estableix adscripció universal i d'ofici de les empreses a les cambres. Totes les empreses amb activitat al territori formen part de la cambra de la demarcació sense haver de satisfer cap quota. Un sistema de finançament mixt –públic i privat–, recursos públics estables consignats als pressupostos de la Generalitat i una comptabilitat diferenciada entre activitats públiques i privades. A més, la llei preveu els plans camerals com a instruments de planificació estratègica i col·laboració.

Finalment, la llei vol definir clarament les funcions i estructura de les cambres, establir mecanismes de coordinació amb l'Administració i entre cambres, potenciar la representació dels interessos generals del teixit empresarial i reforçar el Consell General de les Cambres com a òrgan de coordinació i interlocució amb la Generalitat.

Avui obrim un camí, un camí de treball parlamentari i de diàleg amb tots els agents implicats per dotar les cambres d'un marc legal digne del segle XXI; un marc que reforci la seva autonomia, que garanteixi la seva sostenibilitat econòmica i que les situï com a instrument al servei del progrés del país.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Acabo. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem agrair la tasca a totes les persones i entitats que han contribuït a elaborar aquesta proposta. També als grups parlamentaris, que han facilitat que avui puguem iniciar-ne el tràmit sense cap esmena a la totalitat. Aquest és el camí que ens agrada: el diàleg, la responsabilitat i la construcció compartida. Perquè, si sumem esforços, posem l'interès general per davant dels interessos de part, podrem continuar fent de Catalunya un país de progrés, d'oportunitats i de confiança en el futur de tots i totes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, president. Presidents, presidenta, benvinguts a aquest Ple del Parlament. Membres de la cambra, amics amb els que hem compartit un parell d'anys molt intensos, i on vam començar, eh?, el que avui portem a aquest Ple, a redactar una nova llei de cambres, que, com tots sabem, feia molt de temps que calia que es portés.

Ja ho ha dit la Conchi, la companya socialista: tenim tretze cambres a Catalunya, trenta punts de venda, dos-cents tècnics experts en el món empresarial i econòmic, i fins a quatre-cents empresaris, amb la seva experiència, amb tot el seu coneixement sobre el món econòmic i empresarial, que fan de les cambres de comerç una institució única, única a Catalunya i, de fet, única al món.

I avui, finalment, ja la tenim aquí, eh?, tenim un nou text de llei de cambres, un text llargament reclamat, consensuat entre les tretze cambres –i això crec que és molt important– i també entre els principals grups parlamentaris d'aquesta cambra. Per tant, hem de dir que esperem que tingui un recorregut diguem-ne planer, eh?

La llei que avui debatrem, doncs, substitueix la 14/2002, que ha estat vigent fins a vint anys, i s'emmarca dins del sistema cameral amb la Llei bàsica 4/2014, que preveia que en un any s'havien d'aprovar les lleis a tots els parlaments de l'Estat espanyol, i en portem onze i tot just ara entra al Parlament.

Hem aprovat que fos per procediment d'urgència. Pensem que això farà que, evidentment, vagi molt més ràpid, i, a més a més, com que no hi ha esmenes a la totalitat, almenys pensem que això ho podrem fer d'una forma ràpida.

He de dir que des de Junts per Catalunya ens agradaria que poguéssim legislar sobre cambres d'un estat independent i que es permetés reformular el seu paper més enllà del que la llei bàsica espanyola avui permet. De fet, altres països que tenen cambres –pràcticament tots, al món– van molt més enllà del que va l'Estat

espanyol. Per exemple, gestionen les grans infraestructures, com ports i aeroports, o els sistemes de patents, o la gestió integral de la formació professional dual. I tenen pressupostos molt més elevats que els que tenim aquí: per exemple, Munich, 200 milions d'euros; Barcelona, amb prou feines arriba als 30 milions.

En tot cas, pensem que aquesta llei sí que incorpora millores, fa un salt endavant, i, bàsicament, en quatre eixos que considerem importants. Primer: reforça el caràcter institucional i públic de les cambres, que representen l'interès general del comerç, de la indústria, de la navegació i els serveis, diferenciant-les clarament de les funcions de les patronals. Les cambres seran òrgans consultius preceptius de la Generalitat en qualsevol norma que afecti l'activitat econòmica.

Segon punt: estableix un model de finançament estable i dual, per una part, pública, per cobrir, a partir dels pressupostos de la Generalitat, aquelles funcions públiques, i una part privada, d'acord amb els serveis que ofereixin les pròpies cambres, i això ha de donar sostenibilitat i independència després d'una dècada de precarietat, després que el Govern Zapatero es carregués el recurs cameral el 2010 sense aportar una solució. Aquell fet va suposar que, per exemple, Barcelona passés de més de 50 milions d'euros a 15 d'un any per un altre. Ara amb prou feines arriba als 30, com dèiem.

Tercer punt: defineix amb claredat les funcions públiques i permet que es signin convenis de col·laboració i contractes programa en diverses matèries –les que he dit abans: la finestra única empresarial, infraestructures, etcètera.

I quart: crea els plans camerals quadriennals, un instrument de planificació estratègica per coordinar totes les cambres del país sota la direcció del Consell General de Cambres de Catalunya, que esdevé l'interlocutor únic davant la societat.

En definitiva, aquesta llei situa les cambres catalanes com una eina de país al servei de les empreses i de l'interès general, una veu col·lectiva del món econòmic català des de la seva fundació, de la primera, el 1886, però que beu de la Junta de Comerç i beu del Consolat de Mar. Per tant, pràcticament set segles ininterromputs de suport en l'àmbit econòmic català. Per tant, les cambres són institucions especials. He dit que n'hi havia tretze a Catalunya, però n'hi ha tretze mil al món; hi ha un club de cambres, eh?, hi han convenis, hi han institucions, etcètera.

I el que hem de dir és que la clau d'aquesta llei serà el finançament, sobretot. Cal garantir un finançament públic estable i suficient perquè les cambres puguin exercir amb eficàcia les seves funcions d'interès general i de col·laboració amb l'Administració.

Si no som capaços d'aprovar aquesta llei amb un finançament que els hi asseguri el futur, no anirem bé. Esperem que això sigui una realitat i que d'alguna manera cap cambra s'hagi de plantejar un tancament, com ha passat en altres llocs, o que no puguin exercir les funcions per les quals s'ha definit aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies, president. Conseller, representants de les cambres, diputades i diputats, jo crec que ens hem de felicitar pel dia d'avui. Em sembla que és un dia molt rellevant –ho deien els diputats que m'han precedit–, és un dia important pel que fem, pel que aprovem o pel que comencem la seva tramitació, tan esperada, com també pel com, especialment pel que fa referència al consens, a un consens amb les tretze cambres. I també amb un diàleg amb patronals i sindicats, que segur que es mantindrà en aquest temps, per fer un text robust, sòlid i que sigui útil per totes les cambres del nostre país i, per tant, també pel conjunt de l'economia catalana. I també, per tant, un consens que estem convençuts que es produirà al Parlament de Catalunya, per acabar de reforçar aquesta aliança que suposa aquesta llei.

Vull felicitar el Govern anterior i l'actual per haver mantingut aquest diàleg amb les cambres per fer-ho possible i a l'equip del president Santacreu i de tot el seu equip i de totes les cambres per aquest consens i per aquest treball.

Una primera reflexió: són tretze, ja vol dir alguna cosa que ens fa una mica diferents en aquest país, el nostre no és un país només d'una ciutat; és un país en el que tretze territoris, i tants d'altres, tenen una fortalesa econòmica i pròpia molt rellevant.

Tenen una història, tenen una tradició i això s'expressa en l'àmbit econòmic, sense cap mena de dubte, però també cultural, social, etcètera. Parlem i recordem caixes, amb associacions d'empresaris, cambres i una activitat econòmica vibrant al conjunt del país, que és el que ens fa tan forts i ser un país travat i molt travat econòmicament.

I això és un missatge que s'ha de mantenir, que també és un missatge a enviar al conjunt de la societat. Aquesta fortalesa que ve d'aquesta diversitat i d'aquesta pluralitat al conjunt de territoris d'activitat econòmica l'hem de preservar, l'hem de mantenir, l'hem de reforçar, l'hem d'impulsar. I estic segur que la presència i l'enfortiment de les cambres, cadascuna d'elles, és una manera molt útil de fer-ho.

La segona reflexió és que és una llei necessària. Ho deia el diputat Canadell: és una adaptació a una llei que nosaltres voldríem que no haguéssim d'adaptar-nos, perquè féssim la pròpia del nostre estat. Però en aquest sentit, des del 14 hi ha una llei d'àmbit estatal a la qual ens hem d'adaptar i des d'aquest punt de vista era necessari. Però també era important adaptar-la a les necessitats i a les realitats que com a cambres teniu: la vostra representació de l'economia catalana i dels interessos de la indústria, el comerç, la navegació i els serveis tan diversos i tan plurals; també com a òrgan consultiu, com a òrgan de col·laboració amb l'Administració i d'impuls a través dels plans camerals de suport a l'activitat econòmica i a l'activitat empresarial de les empreses del nostre país. I també, doncs, per garantir-vos un finançament i una capacitat de poder fer aquesta feina en condicions; en condicions, que han estat molt minvades els darrers anys com a conseqüència del que també el diputat Canadell ha comentat.

Són realitats econòmiques diverses, però que, a més, venen de molt lluny. Estem parlant de que gairebé totes van estar constituïdes a finals del segle XIX, però que ja venien i eren hereves d'una tradició en algun cas que ve des de l'edat mitjana. Que això expressa i és l'expressió nítida i clara de quina és la nostra tradició com a país, d'un país carregat d'emprenedoria, d'emprenedors; d'aquesta vocació internacional i de projecció internacional del nostre país, d'obertura al món, i també d'una aliança que hem de mantenir entre l'emprenedoria, les persones que tenen iniciativa, ganes i empena per tirar endavant empreses; els treballadors, que també

han estat fonamentals i són fonamentals en la construcció i la solidesa de l'economia del nostre país, i l'Administració, que ha de ser un agent facilitador i impulsor de l'activitat econòmica.

En aquest sentit, els volia agrair, doncs, el treball que fan; no a aquesta llei, sinó el treball que fan cada dia al servei de l'activitat econòmica. Crec que el país és deutor d'aquest passat emprenedor i de les organitzacions que vostès representen. I en aquest sentit, la llei ha de servir per ajudar a que puguin treballar en millors condicions, amb aquesta aliança amb les administracions, amb el conjunt del teixit empresarial, que són empreses i treballadors, per fer, doncs això, un país encara més pròsper i econòmicament més solvent.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per presentar la proposició de llei, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, representants de les cambres que avui ens acompanyen i que són els impulsors d'aquesta proposició de llei que avui substanciarem; una proposició de llei molt rellevant per al teixit econòmic de Catalunya. Una llei que actualitza, modernitza i, a més a més, consolida el paper de les cambres oficials d'indústria, serveis i navegació de Catalunya i del seu consell general com a institucions públiques essencialment al servei de les empreses.

Aquesta llei respon a la necessitat d'adequar el marc normatiu de Catalunya al marc de l'Estat, però ho fa, a més a més, modernitzant-lo, amb una visió adaptada als nous reptes de la nostra economia com són la competitivitat, la internacionalització, la transformació digital, la sostenibilitat i la formació.

Vull destacar el paper històric de les cambres de comerç, que són institucions amb una llarga tradició a Catalunya. Recordem que són hereves de la Llotja de Mar, del Consolat del Mar, de la Junta de Comerç, institucions que van contribuir

decisivament a que Catalunya fos una regió oberta al comerç, a la innovació i amb molta projecció internacional.

Per tant, formen part d'una xarxa de proximitat i al servei dels municipis, de les professions, de les empreses, que moltes d'elles estan implicades en la seva governança. I, per tant, des d'aquí el seu gran reconeixement i coneixement del que és tot el teixit productiu. Aquesta capitalitat territorial i aquest esperit al servei del nou actiu quant al que és la competitivitat, considerem que és cabdal a l'hora de ser un motor de competitivitat per a les nostres empreses.

Les cambres, com a corporacions de dret públic, tenen una missió molt clara de representar, promoure i defensar els interessos generals de les empreses, la indústria, els serveis, i, per tant, donar aquest impuls tan necessari en un moment en el que hi han grans reptes de transició digital, de transició ecològica, d'actualització del que és tot el teixit productiu a tots els reptes geoestratègics del món. I, per tant, aquí les cambres fan un paper fonamental.

Per tant, destacaria des del Grup Popular tres objectius molt importants. Per una banda, dotar les cambres d'un marc jurídic clar, estable i modern que defineixi les seves funcions, les competències, els seus instruments de planificació i col·laboració com són els plans camerals. Una altra funció molt important, de sostenibilitat econòmica, amb un model de finançament dual, públic i privat, que asseguri els recursos estables perquè puguin fer i desenvolupar les seves funcions tan importants, com deia, per al teixit econòmic a Catalunya. I reforçar la coordinació i la cooperació institucionals entre les cambres, entre les administracions. I també donar tot el suport a aproximar les polítiques a les empreses, especialment a les petites i mitjanes empreses.

Vull destacar la lleialtat institucional, clau per al desenvolupament de l'economia i de les pròpies empreses. Especialment en un moment de grans transicions i transformacions del que és l'economia en general, les cambres ajuden a moltes empreses a internacionalitzar i a entendre també el context geopolític en el que avui s'està vivint. La seva experiència i la seva presència són un canal molt important per portar a terme tota aquesta lleialtat i aquest treball institucional.

I, per altra banda, un dels valors centrals és que les cambres no substitueixen ningú, sinó que les cambres cooperen amb el Govern, amb els ajuntaments. I com a òrgan consultiu també de la Generalitat, tenen un paper fonamental a desenvolupar per crear ocupació, per millorar la productivitat, impulsar la innovació i reforçar la cohesió territorial també, no?

El Consell de Cambres de Catalunya entenem que jugarà, en aquest sentit, un paper molt important com a clau d'òrgan de coordinació i representació conjunta.

En definitiva, la llei que avui iniciem els seus tràmits, i que després seguirà la tramitació parlamentària, organitzarà, millorarà i enfortirà la xarxa d'institucions dins de tot el que són les cambres amb la resta d'institucions de Catalunya; donarà seguretat jurídica, estabilitat financera, instruments de planificació i estratègia a les cambres. Aquest finançament, també, publicoprivat, tan necessari perquè les cambres tinguin el finançament adequat per poder desenvolupar les seves funcions. I, en aquest sentit, creiem que aquestes missions que s'incorporen a aquesta llei, i que treballarem en ponència, reforçaran la nostra economia, el nostre teixit empresarial, la nostra confiança i també la capacitat d'atreure talent, de millorar totes les formacions professionals i, en definitiva, enfortirà el teixit de Catalunya i, les cambres, el seu paper fonamental a l'hora de ser motor d'aquest desenvolupament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, tot seguit obrim un torn perquè els grups parlamentaris que no en són els proponents, es puguin posicionar. I en primer terme, per tal de posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Teniendo en cuenta la necesidad de esta ley, teniendo en cuenta que efectivamente vamos muy tarde y se tiene que dar, evidentemente, pie a esa actualización normativa, vamos a hacer una intervención algo más jurídica.

Por eso, empezaré mi intervención planteando una cuestión que espero que se pueda resolver a lo largo de esta tarde. ¿Cuál es la naturaleza jurídica de las cámaras de comercio catalanas, señor Canadell? Y ligada a esta, una segunda: ¿Qué servicios prestados son realmente servicios públicos y cuáles son actividades comerciales privadas? Porque de la respuesta a esta pregunta depende todo, especialmente qué puede ser financiado con dinero público o qué debe autofinanciarse en el mercado, y cuál es el límite infranqueable entre lo legítimo e institucional y lo que constituirá una ayuda de estado ilegal.

Comenzaré por lo más evidente. La Ley 4/2014 establece en su disposición transitoria primera que las comunidades autónomas debían adoptar su normativa antes del 31 de enero de 2015. Es decir, vamos, diez años tarde –diez años. Este incumplimiento tiene consecuencias reales, que son que las cámaras catalanas han operado en un vacío normativo que ha generado ambigüedad competencial, debilidad institucional y, lo más grave, inseguridad jurídica sobre qué pueden hacer, cómo pueden financiarse y si sus actos son legales o no.

Por eso, esta proposición de ley es necesaria, pero debe ser rigurosa. Esta proposición de ley consolida la naturaleza de las cámaras como corporaciones de derecho público autónomas; no como organismos administrativos dependientes. Pero una corporación de derecho público no es un organismo administrativo, y esa diferencia jurídica es determinante para la financiación.

Una corporación de derecho público tiene dos naturalezas simultáneas: una naturaleza pública, porque las cámaras son corporaciones de derecho público, y la proposición lo reconoce. Y, por tanto, efectivamente, actúan como representantes de los intereses generales del sector empresarial: ejecutan funciones que tienen relevancia institucional, como la defensa de derechos empresariales, diálogo con las administraciones públicas y promoción de políticas de competitividad.

Pero aquí está la cuestión incómoda, que es su naturaleza privada en sus actividades comerciales, ya que las cámaras no solo actúan como corporaciones, sino que también prestan servicios comerciales al mercado, como viene a ser, pues, asesoría, formación, mediación, certificación, que son servicios que compiten directamente con el mercado y con la oferta privada. La norma no aclara cuál es el

perímetro exacto entre una cosa u otra. Y aquí es donde la ley debe ser precisamente quirúrgica para dejar claro y separar lo público de lo privado.

Pero no se queda ahí. La internacionalización empresarial y la duplicidad de representación es un riesgo, porque la proposición permite que las cámaras catalanas actúen en promoción de la internacionalización empresarial mediante lo que dicen ellos «mecanismos de cooperación con entidades externas». Es decir, se pretende invadir la competencia de la Cámara de Comercio de España, que es a la que por ley se le atribuye la representación ante organismos internacionales como la Cámara de Comercio Internacional y la negociación con homólogos en otros países.

Si las cámaras catalanas actúan en internacionalización de forma autónoma y sin coordinación explícita, creamos duplicidad institucional, que no beneficia al empresario, justamente al contrario, porque lo fragmenta y crea inseguridad jurídica.

VOX apuesta porque el Consell General de Cambres actúe como un órgano de preparación de proposiciones catalanas internas para elevar al Consejo Superior, pero siempre con la debida coordinación.

El proyecto establece que las cámaras se financien mediante convenios plurianuales con la Generalitat. Bien, somos conscientes que tras la supresión de la cuota cameral obligatoria en el año 2010 era inevitable buscar fuentes de financiación. Correcto. Pero fíjense: en el momento –y eso el señor Canadell lo sabe muy bien– que una cámara dependa directamente y exclusivamente de la financiación pública perderá su autonomía e independencia. Y, por tanto, ya sabemos lo que hay detrás de esto, o lo que se pretenderá, o lo que pretendieron algunos y ejecutaron, que es tener un aparato más de control por parte de los socialistas y separatistas para implantar su ideología rupturista del fracaso y de la miseria.

Somos conscientes de que esta reforma era inevitable, porque la vigencia de un vacío normativo de una década es jurídicamente inevitable, es insostenible. Y, por tanto, no presentamos enmienda a la totalidad, no hemos presentado enmienda a la totalidad, pero sí presentaremos las objeciones planteadas como enmiendas al articulado, porque, insisto, debe quedar muy claro cuál es el servicio privado que ejecutan las cámaras y cuál es el servicio público, que eso sí que se debe financiar,

se debe subvencionar y se debe aportar, pero siempre y cuando respetando la competencia, que es legal.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bona tarda a totes i a tots, conseller, i a la resta de persones responsables de les cambres que avui són presents. A veure, avui parlem d'una llei important, val la pena que ho diguem. Parlem d'un pilar institucional del nostre sistema econòmic, que sovint ha estat invisible pel debat públic però que sabem que ha estat molt important en el seu funcionament, com són les cambres de comerç. S'ha dit ja, les cambres son, sens dubte, institucions amb història, amb presència territorial i amb una capacitat d'influència important, però també institucions que en ocasions han funcionat amb una lògica poc transparent, lluny dels interessos del teixit econòmic més vulnerable.

Per això diem que aquesta no és una llei menor. És una llei que incideix sobre una part de la nostra arquitectura institucional econòmica. Els comuns no hem subscrit a aquesta proposició de llei perquè considerem que la proposta inicial presenta mancances importants pel que fa a la governança democràtica, el control públic i la condicionalitat dels recursos públics. Per això, tot i valorar positivament que s'obri el debat parlamentari, no podíem avalar amb la nostra signatura una iniciativa legislativa que, en la seva versió inicial si més no, no assegurava prou la vocació de servei públic que han de tenir aquestes institucions.

Des dels comuns ens impliquem en la llei amb una actitud clara, constructiva, propositiva, exigent. Ho diem des del primer moment: compartim la necessitat d'actualitzar el marc legal de les cambres i d'establir una base estable per als plans camerals. Però també diem que no acceptarem una llei que mantingui algunes lògiques poc transparents i corporatives del passat.

Per això, presentarem esmenes que estructurem en tres grans blocs, que expressen la nostra mirada sobre com haurien de ser les cambres del segle XXI. El primer gran canvi que proposem és en la governança. Les cambres són corporacions de dret públic, però les seves dinàmiques internes han estat sovint endogàmiques i tancades a la participació real del teixit empresarial. Per això, reclamem una governança democràtica i plural. Que els òrgans directius siguin escollits amb garanties reals de participació de les pimes, els autònoms i les cooperatives; que hi hagi paritat de gènere en tots els òrgans de govern; que es limitin els mandats i s'evitin portes giratòries entre interessos privats i funcions públiques. Proposarem també codis ètics obligatoris, publicació d'agendes institucionals, registres públics de grups d'interès, traçabilitat de les reunions i contractació pública en obert. Dèiem, primer, la governança.

El segon bloc d'esmenes es dirigiran a la finalitat última de les cambres. Quins serveis ofereixen? A qui? I amb quin impacte? El nostre país no pot permetre's unes cambres que només giren al voltant de les grans empreses, com si aquestes fossin l'únic interlocutor vàlid. Les cambres han d'estar al servei de les pimes, dels autònoms i de l'economia social i solidària, que representa més del noranta-vuit per cent del teixit productiu. Proposem, doncs, que les cambres estiguin obligades a garantir serveis a tot el territori, també a les comarques sense capitalitat econòmica, als municipis mitjans i als polígons industrials; que s'estableixin indicadors de cobertura territorial, d'equilibri entre demarcacions i d'impacte real dels serveis prestats. Així mateix, que les cambres treballin en concertació amb els agents socials, el món local i el sistema universitari per garantir que els serveis i les polítiques que desenvolupin estiguin alineats amb les necessitats reals del territori i no amb les agendes del despatx.

Dèiem, primer, governança; segon, la finalitat, i el tercer eix és potser el més rellevant des del punt de vista polític: els recursos públics no poden ser incondicionals. Cap institució que rep diners públics pot quedar al marge del principi de control democràtic i eficàcia social. Per això, proposem que els plans camerals s'estructurin com a convenis programa amb objectius clars, indicadors mesurables, calendaris d'execució i avaluació externa. També demanem que cada euro públic estigui subjecte a condicions de retorn social i ambiental, que els serveis promoguin

la digitalització sostenible, la transició energètica, l'eficiència productiva, la millora de les condicions laborals i la lluita contra la precarietat.

Tindrem temps, doncs, de debatre en ponència les nostres propostes a aquesta llei que, com he dit, és una llei important per al país, i ho reitero. Les cambres van néixer per impulsar el comerç i la indústria en un context completament diferent del d'avui. Ara demanem que evolucionin, que assumeixin que si tenen funcions públiques i reben recursos públics han de rendir comptes davant de la ciutadania; que siguin eines útils per a la transformació del nostre model productiu; que redistribueixin oportunitats al territori; que posin les pimes i els autònoms al centre; que col·laborin amb la transició ecològica i digital, i que respectin les regles de la democràcia i del servei públic. Volem una economia arrelada, cooperativa, transparent i justa i volem institucions que hi contribueixin.

Més democràcia, més servei públic, més país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Molt breu. Nosaltres votarem en contra d'aquesta llei i, en tot cas, sí que participarem de tot el seu procés d'esmenes. Voldríem destacar que, quan es diu que les corporacions de comerciants, industrials i naviliers tenen una llarga tradició a Catalunya, cosa que també ha ressenyat la diputada del PP, moltes vegades... – respecte a la seva importància històrica –, moltes vegades s'hauria de tenir en compte que en masses ocasions no ha sigut una tradició massa afortunada. S'han promogut moltes voltes, des d'aquestes institucions, idees clarament reaccionàries, moltes vegades contra les millores que plantejava la classe treballadora a favor de la repressió del moviment obrer, *pelotazos* urbanístics, intervencions en eleccions democràtiques, etcètera.

I aquesta tradició, precisament, no hauria de continuar i creiem que aquest hauria de ser el *leitmotiv* d'aquesta llei, a part d'adequar-se als marcs jurídics que

pretenguem respectar de l'Estat espanyol. En aquest sentit, hem vist no fa gaires mesos diferents cambres de comerç defensant..., per exemple, com ha fet la Cambra de Comerç d'Indústria de Sabadell, en contra de la reducció de la jornada laboral. La Cambra de Comerç de Valls parlant de l'absentisme laboral, en comptes d'abordar la gran problemàtica que tenim avui, que és la gran majoria de la gent assistint amb problemes de salut a la seva feina, com han demostrat moltes voltes –i també en intervencions en aquest Parlament i en comissió de treball– diferents organitzacions relacionades amb la salut.

Les cambres de comerç també van criminalitzar, per exemple, les protestes que es van donar amb l'empresonament de Pablo Hasél d'una manera molt decidida i, de fet, amb una intervenció bastant directa respecte del Govern que just començava, a la darrera legislatura. Llavors, en aquest sentit, creiem que seria just dir que no s'està defensant massa vegades lo que parlem, que seria un interès general; perquè un interès general també seria dir que hi ha una persona a la presó per dir que el rei és un lladre, és a dir, per narrar una realitat..., hauria de ser també important.

En aquest sentit, creiem que si realment han de ser cambres que tinguin en compte el conjunt dels interessos generals..., i això vol dir sí al petit comerç, sí a la mitjana empresa, sí als autònoms, però també al conjunt de la societat que fan que això es sostingui. Vol dir que haurien de ser una mica més que una qüestió corporativa, perquè si és purament per interessos corporatius, considerem que no hi hauria d'haver cap mena de finançament públic en aquest sentit.

I hi ha un altre problema, per tant, en aquest concepte de tot això que són institucions i que aquesta llei repeteix fins a la societat que treballen per a l'interès general. Com hem dit masses vegades, es treballa per interessos que són privats i particulars, d'empresaris petits, mitjans o grans. I això ho observem en el fet que aquells que tenen dret a vot en la governança d'aquestes institucions són només els empresaris. No ens sembla adequat que aquesta defensa d'interessos particulars es faci amb diners públics. I aquesta és la principal raó realment per la que votarem en contra. No haurien d'anar, des de la nostra premissa, diners públics a aquestes organitzacions si no treballen de forma efectiva per l'interès general. Ara bé, creiem

que en el diàleg ens podem trobar tots i que hi haurà un llarg procés perquè així sigui.

I, finalment, només dir que ja a l'anterior legislatura vam presentar una proposta de resolució que, en aquest cas, anava dirigida a les cambres de propietat, en la que parlàvem de la importància de certes coses que ja han sortit en diferents intervencions, que és la importància de la governança democràtica, de la transparència i de què passa amb uns recursos públics que moltes voltes estan anant a intervencions de caràcter privat.

En aquest sentit, és important l'auditoria de les cambres, la fiscalització i el rendiment de comptes i, per tant, també aquesta comprensió d'un interès públic que hauria d'anar més enllà d'una idea purament econòmica i que massa voltes només s'assembla a teologia econòmica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Rere les cambres, hi ha milers d'empreses, autònoms, petits negocis i professionals que esperen que l'Administració els faci costat i abanderi els seus interessos. Defensar les reivindicacions de tots ells és defensar l'interès i el bé general de Catalunya, una nació que s'ha fonamentat sempre en l'emprenedoria i la cultura de l'esforç i del treball. El món empresarial i el de serveis han mutat considerablement els darrers anys. La digitalització, la internacionalització, la sostenibilitat, la nova logística i el canvi de models productius són incorporacions de darrera hora que calia recollir. Amb aquesta llei es reforça institucionalment Catalunya i es consolida el suport al seu creixement social i econòmic. Trobarem finalment definits els instruments de col·laboració i de representació que permetran perfilar la relació entre cambres i administracions públiques.

El text reconeix les cambres com a òrgans consultius que representen, promouen i defensen els interessos generals del comerç, la indústria, la navegació i els serveis,

un rol que es materialitzarà via comissions i grups de treball. Així mateix, es promouran plans camerals destinats a incentivar el desenvolupament empresarial en col·laboració amb les administracions públiques. La llei preveu un model de finançament amb aportacions públiques progressives a aquests plans de 3 milions per al 2026, 5 milions per al 2027 i 7 milions per al 2028. Tant de bo poguéssim afegir-hi els 167 milions que es van perdre en la DGAIA, eh?, aquí segur que farien més profit.

En qualsevol cas, aquesta llei de cambres permetrà que desenvolupin amb garanties la missió històrica que els va ser encomanada, la de representar fidelment els interessos generals de l'economia, atenent les necessitats de les empreses i col·laborant freqüentment amb el sector públic. Aquest impuls millorarà la prestació de serveis en àmbits tan diversos com la sostenibilitat, la innovació o l'economia digital. És una llei que compta amb el consens de les tretze cambres catalanes i amb el sector empresarial i que, evidentment, Aliança Catalana subscriurà, entre moltes altres raons, perquè dota de seguretat jurídica i aporta confiança a les empreses, que es veuran acompanyades a l'hora d'afrontar els reptes i necessitats actuals. El text és una aliança entre cambres i administracions i esperem de cor que aquesta llei contribueixi a frenar el desgast profund en la confiança del teixit empresarial vers les institucions.

Al capdavant, ja podem anar aprovant marcs legals i documents varis, que si l'entorn econòmic és asfixiant, la fiscalitat abusiva i les normatives cada cop més estrictes i complexes, les empreses i comerços s'encongiran en comptes d'innovar i créixer. Seria pertinent que, en paral·lel a l'aprovació d'aquesta llei, l'Administració deixés de tractar l'empresa catalana com un sospitós a qui controlar i penalitzar. Mentre tinguem governs obsessionats a aplicar les directrius globals de l'Agenda 2030 i governs dependents de l'extrema esquerra, que percep l'empresa privada com l'enemic número u a abatre, no ens en sortirem.

Liderem el rànquing en pressió fiscal, però som a la cua en inversió pel que fa a l'Estat espanyol. Sota les directrius polítiques espanyoles, sota el saqueig fiscal estructural i crònic, no prosperarem ni assolirem els marges de competitivitat que per mèrit propi ens pertocarien. Avui assolim una fita important, certament, però no

n'hi ha pas prou. Cal continuar avançant. I en el camí del seny i l'ordre, avançar equival a abolir els impostos verds i els que penalitzen l'estalvi i l'esforç. Cap aquí cal anar i cap aquí anem.

Enhorabona a les cambres i molts ànims en la seva tasca.

El president

Abans d'acabar aquest debat voldria, en nom del conjunt de la cambra, donar la benvinguda i agrair la seva presència en el debat de totalitat d'aquesta iniciativa al president de la Cambra de Girona, al president de la Cambra de Lleida, a la presidenta de la Cambra de Manresa, al president de la Cambra de Sant Feliu de Guíxols i al president de la Cambra de Terrassa i a totes les persones de les cambres que els han acompanyat.

Acabat el debat, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència

300-00202/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

(Remor de veus.) Si us plau, si poden..., les persones del públic, si poden anar sortint amb la màxima diligència i en silenci, els ho agraiem.

Té la paraula, senyor diputat.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tots i totes, diputats i diputades. Molt bona tarda, consellera Montserrat. Avui portem al Parlament de Catalunya aquesta proposta d'interpel·lació per conèixer i avaluar el nostre sistema de coneixement català. Els resultats, de fet, d'aquest sistema de coneixement; uns resultats que, segons el nostre parer, són el fruit de tenir un full de ruta clar sobre la Catalunya que

volem i el camí que cal seguir per aconseguir que siguem més pròspers econòmicament i socialment.

El president Illa ho va deixar molt clar, de fet, durant el debat de política general de fa unes setmanes, on va dir literalment que si volem parlar de potenciar totes les capacitats del país, hem de posar la mirada en la ciència, en la recerca i en el coneixement.

En aquest sentit, el seu Departament de Recerca i Universitats, consellera, ha assolit tres fites importantíssimes, clau per situar-nos al capdavant a nivell internacional respecte a aquest tema. En primer lloc, amb la inauguració del Fraunhofer Cat, un programa que ha marcat una fita en la promoció d'un camp emergent importantíssim que combina la teràpia i el diagnòstic per oferir tractaments personalitzats a cada pacient que ho necessita. Situat al parc científic de la Universitat de Barcelona, aquest programa Fraunhofer actua com a pont entre els laboratoris de recerca, els centres de salut i la indústria biotecnològica, amb la importància que tenen. El que es pretén és desenvolupar tecnologies innovadores que han de poder ajudar al diagnòstic, pronòstic i selecció de teràpies per facilitar la medicina de precisió, la medicina de major qualitat.

Ho dic clar i català, perquè es pugui entendre: estem parlant d'un projecte que pot curar malalties; estem parlant d'un projecte que pot salvar vides i que ho pot fer aquí, a Catalunya. Parlem d'accelerar la translació de les investigacions científiques que es realitzen en solucions mèdiques que recreen els nostres sanitaris en els nostres CAPs i en els nostres hospitals públics, que curen la gent que ho necessita quan malauradament la salut ens falla.

A més a més, la implementació d'aquest model de recerca aplicada importantíssim implica la participació de diferents agents socials de tot el territori, evidentment, en les universitats públiques de Catalunya, amb el protagonisme clau que tenen per generar prosperitat compartida.

Segons els estudis, aquest tipus de recerca aplicada és un model d'èxit que afecta de forma important el PIB, ja que per cada euro de finançament públic que s'inverteix s'acaben recuperant divuit euros de guany.

A Catalunya, afortunadament, després de molt de temps, de molta feina i de molt treball, tenim el territori amb la major densitat d'empreses farmacèutiques i biotecnològiques del sud d'Europa, i això ens permet gaudir d'un ecosistema del coneixement que és únic per poder desenvolupar programes com el Fraunhofer.

Barcelona i Catalunya tenen l'oportunitat per esdevenir el centre neuràlgic de la bioenginyeria mèdica d'Europa. I aquesta és una fita que hem de saber aprofitar, pel benefici que ens pot comportar, però també per l'obligació de no perdre una oportunitat que, sens dubte, és històrica.

Ens proposem atreure talent científic i tecnològic, potenciar la transferència de coneixement entre el sector acadèmic i empresarial i posar tota la recerca al servei de les persones, millorant el seu benestar.

I en la línia, precisament, de conjugar desenvolupament econòmic i el benestar social tan important, la segona fita assolida ha estat l'anunci que fa unes setmanes es va realitzar de la construcció de l'edifici de medicina de precisió; de fet, a pocs metres d'aquí, del Parlament de Catalunya, a Barcelona, per seguir consolidant la capital de Catalunya com un *hub* internacional en aquest aspecte.

Perquè si nosaltres sí que creiem que la ciència, el coneixement, la recerca i la innovació no només han de ser un motor clau en l'economia, sinó que també han de ser eines al servei de tothom per millorar el seu projecte de vida.

En aquests darrers mesos, segurament en els darrers anys, hem escoltat masses vegades aquí en el Parlament de Catalunya, però també a les xarxes socials..., ens trobem amb discursos negacionistes de la ciència, de la veritat empírica, basats en *fake news* principalment, que resulten molt perillosos perquè posen en perill la vida de totes les persones d'aquesta societat.

Davant d'aquests discursos, també davant dels partits que els promouen i també davant dels partits que són capaços de pactar amb els partits que els promouen o que potser hi seran capaços de pactar en algun moment, tenim actualment a Catalunya un govern que aposta per la ciència i que creu que només amb la recerca i amb la generació de coneixement podrem avançar amb una humanitat de forma justa i equitativa per a tothom. Això és importantíssim; sempre cal reivindicar-ho des

d'aquest faristol, però sobretot el que s'ha de fer és treballar-ho cada dia per poder-ho consolidar.

Precisament, per poder enfrontar els grans reptes del segle XXI, necessitem eines d'última generació a la nostra societat, que ens situïn a l'avantguarda del desenvolupament científic, transformant i adaptant tots els espais científicotecnològics que existeixen a Catalunya, que són molts.

Però per aquest motiu celebrem la notícia importantíssima d'una nova inversió per una de les infraestructures més punteres del món, que es troba aquí a casa nostra i que ha de donar resposta a reptes globals tant en l'àmbit de la salut, com de la transició ecològica, com de la sostenibilitat. Estem parlant –no és la primera vegada– del sincrotró Alba i del projecte de l'Alba II; una signatura del conveni que es va realitzar el mes de setembre, que és el reflex d'un projecte que ha estat ben formulat, estable, clar i ambiciós i que treballa per enfortir el vincle entre l'educació que forma i la innovació que transforma.

Demostra precisament la importància també de la col·laboració entre les diferents administracions públiques i els diferents governs, Govern d'Espanya i Govern de Catalunya, que no és d'ara, ja, aquesta col·laboració, sinó que ja venia del mandat anterior, de la presidència de Pere Aragonès, i que ha de permetre actualitzar l'accelerador per construir noves línies de llum que milloraran qualitativament i quantitativament les investigacions científiques que es porten a terme.

I és una gran notícia, com dic, per Europa, per Espanya, per Catalunya, per la comarca i pel municipi de Cerdanyola i pel seu entorn empresarial i acadèmic, amb la Universitat Autònoma de Barcelona com a centre de referència protagonista, que reforça la clara aposta de reindustrialització que està fent la comarca del Vallès Occidental per avançar cap a l'economia del coneixement.

A més a més, és una mostra de que les inversions econòmiques ajuden al creixement socioeconòmic en els entorns on se situen també les inversions científicotecnològiques. L'ampliació del sincrotró Alba significa més treball, més feina de qualitat, més dinamització comercial, més creixement empresarial i avanços científics en salut i en tecnologia que ens milloren la vida de tots i totes.

Catalunya disposa així d'una infraestructura de quarta generació comparable amb poques i altres que són les més punteres del món, i consolida el sincrotró Alba com una infraestructura clau per al desenvolupament científic i industrial al servei de la recerca i la investigació.

Quan parlem d'aquests projectes, parlem de Fraunhofer, de l'edifici de medicina de precisió, del sincrotró Alba, parlem de moltes coses: de competitivitat econòmica a escala internacional, de posar Catalunya en el mapa internacional, d'atracció de talent i de retorn social per a tothom. Parlem d'invertir en planificació i fer-ho amb sentit estratègic per tal que Catalunya sigui punta de llança en investigació i en tecnologia. I parlem també de que totes les infraestructures d'aquest país puguin revertir de forma tangible en el teixit social, econòmic, científic i productiu.

Sabem el rigor amb el que s'estan treballant, de fet, per part del seu Govern, per part del seu departament i d'altres departaments, aquestes qüestions, i és per això que volíem saber i li volem preguntar, consellera, si ens pot explicar l'estratègia que està seguint el seu Departament de Recerca i Universitats per la internacionalització sobre el nostre sistema de coneixement, de recerca i de transferència d'aquest coneixement al teixit productiu.

Perquè és evident, i ho he dit abans, malauradament no podem comptar amb totes les opcions polítiques, no podem comptar amb tots els grups parlamentaris aquí presents, però sí que pot comptar amb el Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar per apostar per la ciència com la major inversió que podem fer pel futur i pel present del nostre país. Avui també ho ha dit el president de la Generalitat, qui vol apostar pel progrés ha d'invertir en ciència, ciència i més ciència.

Invertir en ciència, en la generació del coneixement, en la transferència d'aquest coneixement en el nostre teixit productiu; però també hem de continuar aquestes inversions en els nostres municipis, en els nostres barris i en la vida quotidiana de tothom. És posar aquesta inversió al servei de les persones i al servei del seu benestar social i econòmic. És, al cap i a la fi, continuar treballant incansablement per generar prosperitat compartida.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Per la resposta, té la paraula la consellera Núria Montserrat Pulido. Quan vulgui, té la paraula.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, diputat González, conseller Sàmper... Com molt bé ha posat en relleu, la nostra missió és fer de Catalunya un país que aposta de forma decidida per posar el coneixement i la ciència al servei del benestar de les persones i també del progrés col·lectiu, mitjançant la innovació i la transferència del coneixement, principalment perquè les actuacions del present defineixen el model econòmic de Catalunya, basat en prosperitat compartida, i també per posicionar-nos en el mapa de coneixement, de recerca i d'innovació en el context europeu i el context internacional.

Volem també emfatitzar, tal com vam anunciar el passat 29 de setembre, que hem estat treballant durant tots aquests mesos de legislatura en donar compliment a l'acord d'investidura entre el PSOE i Esquerra Republicana que determinava el traspàs efectiu de 150 milions d'euros amb caràcter anual entre el Ministeri de Ciència, Universitats i Innovació i el Departament de Recerca i Universitats, i fruit del diàleg amb el Grup d'Esquerra Republicana, no només preservem els acords que es van establir entre Esquerra i el PSOE, sinó que també incorporem un pla d'inversions territorial que respon a les actuacions estratègiques recollides en el pla de govern d'aquesta quinzena legislatura, en el pla Catalunya Lidera i en el pla departamental.

A continuació, també volíem detallar les actuacions que hem anat realitzant durant aquests darrers mesos. La primera, l'acord per impulsar el creixement d'Alba I cap a Alba II, el projecte Alba II, que destinarà, com vostè bé deia, més de 920 milions d'euros a transformar el nostre sincrotró en una infraestructura científica de quarta generació. La segona, la signatura del conveni per posar en marxa el Fraunhofer Cat, el primer centre Fraunhofer a l'Estat, que situarà Catalunya com a referent en recerca aplicada a la teragnosi. I, en tercer lloc, la construcció de l'edifici de medicina de precisió dins del complex de la Ciutadella del Coneixement.

Els projectes, com diem, Alba II, l'edifici de medicina de precisió i el Fraunhofer Cat, són tres iniciatives complementàries i sinèrgiques que defineixen una mateixa estratègia de país, que respon a l'articulació d'un ecosistema científic que sigui

capaç de transformar coneixement en salut, en tecnologia i benestar; una estratègia integral per garantir el posicionament de Catalunya en el circuit del talent internacional, per reforçar la nostra missió d'esdevenir una de les cinquanta regions més innovadores en el marc 2030 i també fent compatible la internacionalització amb l'ús i foment del català com a llengua pròpia a través de les nostres universitats i els centres de recerca.

L'Alba II, com dèiem, és el punt de partida, la gran infraestructura de recerca fonamental, connectada amb la Universitat Autònoma, el CSIC i centres de recerca CERCA, que ens permet comprendre la matèria, avançar en camps com la fotònica, la biomedicina i en àrees com Una Salut. L'edifici de medicina de precisió és un pont, és un pont que connecta la recerca bàsica amb l'activitat biomèdica avançada, integrant grups de recerca en medicina de precisió, en càncer, en mecanobiologia, biologia cel·lular i genòmica, per desenvolupar aquestes noves eines de diagnòstic i terapèutiques.

Volem destacar també en aquest projecte el lideratge de la Universitat Pompeu Fabra, l'Ajuntament de Barcelona, el PRBB, per garantir l'èxit del projecte, i la col·laboració de la Universitat Autònoma de Barcelona i la UB, així també com la Fundació BIST. Aquest projecte també garanteix la connectivitat de l'ecosistema i el talent català amb centres del CSIC.

I el Fraunhofer Cat és una culminació, és aquest pas final que transforma el coneixement fonamental i la recerca bàsica en aplicacions concretes, amb el suport de la UB i el centre Ibec d'Enginyeria Biomèdica; un camí que fa més visible, com diem, Catalunya per poder exercir aquest lideratge internacional real.

L'èxit del creixement d'Alba, com també n'ha fet vostè esment, requereix aquesta inversió total de 924 milions d'euros, que realitzem de forma conjunta amb el Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats durant els propers tretze anys. Amb l'Alba II podrem analitzar materials per a l'energia, la biotecnologia, com dèiem abans, i per a la medicina.

Sense una font de llum sincrotró com la de l'Alba II, moltes de les tecnologies que s'estan desenvolupant avui en dia a Catalunya no podran caracteritzar-se i tampoc

es podrien validar. És aquí on comença aquest camí del coneixement que després trobarà continuïtat a l'edifici de medicina de precisió i culminarà al Fraunhofer Cat.

A més a més, també volíem recordar el vincle territorial que existeix entre Alba II i la futura infraestructura Innofab, una primera infraestructura que nosaltres vam voler també incorporar i promoure dins de l'estratègia del trident innovador, que crea aquest entorn integral de recerca i innovació que reforça la nostra capacitat de transferència de coneixement industrial i consolida, a més a més, el Vallès Occidental com un dels grans nodes tecnològics en l'àrea dels semiconductors al sud d'Europa.

I, com dèiem abans, l'element de la medicina de precisió mitjançant el nou edifici de medicina de precisió, aprovat molt recentment pel Govern, amb una inversió total de 104 milions d'euros dins el projecte de la Ciutadella del Coneixement.

Més enllà de les inversions, ens agrada destacar que aquest edifici doncs podrà donar lloc a que vuit-cents treballadors, investigadores i investigadors joves i una seixantena de grups de recerca puguin realitzar la seva activitat. Confluiran quatre centres de recerca –el CRG, l'Ibec, l'ICN2 i l'IRB– i també comptarem amb col·laboracions estratègiques amb hospitals, empreses locals i internacionals, i com també dèiem abans, el Fraunhofer Cat, aquest laboratori viu on el pacient podrà rebre aquestes tecnologies mitjançant el llançament de productes al mercat, permetrà la creació de quaranta-nou posicions d'ocupació indirecta, amb una seu que vam, de fet, inaugurar al Parc Científic de la Universitat de Barcelona, on treballarem conjuntament amb el Fraunhofer IBMT, d'Alemanya.

També volem destacar que el nostre full de ruta s'estén molt més enllà de les nostres fronteres. Seguim una estratègia d'internacionalització que és fruit del nostre primer viatge al Japó al març del 2025. Hem traduït aquest primer viatge ja en els darrers vuit mesos en acords concrets amb dues d'aquestes grans infraestructures científiques. D'una banda, el 29 de maig ja es va fer una missió institucional a Kobe, on es va signar un acord entre el Barcelona Supercomputing Center i el *supercomputing center* Fugaku, i també doncs aquesta aliança que vam signar ara fa dues setmanes entre el Riken Spring-8 Center, que és un sincrotró d'alta generació al Japó, i el sincrotró Alba. Aquests acords obren la porta a projectes

conjunts o a oportunitats per a personal investigador i per desenvolupar i compartir la tecnologia. La col·laboració amb països, com diem, com el Japó, on les polítiques de recerca i innovació són particularment ambicioses, requereix que Catalunya participi de forma excepcional. Aprenem els seus models de coneixement, d'innovació, generem aliances estratègiques i fem de Catalunya un node global en la recerca i en tecnologia en àrees cabdals, com la descarbonització.

En aquest sentit, i també a fi de garantir la transformació i la formació de noves generacions de talent universitari en el futur de la recerca i la innovació en tecnologies verdes, hem –recentment– estat guanyadors d'un projecte mitjançant una convocatòria competitiva –un Cofund 24– que permetrà durant seixanta mesos que el nostre departament pugui garantir oportunitats per al talent atraient i formant més de quaranta joves investigadors en l'àmbit de l'hidrogen, abordar reptes i necessitats de la recerca i innovació en hidrogen a Catalunya i Baden-Württemberg i també enfortir la cooperació entre organitzacions acadèmiques i no acadèmiques de dues regions d'Europa que són capdavanteres en recerca i en innovació en l'àrea de descarbonització i que puguem aspirar de forma conjunta a ser un referent de cooperació interregional a nivell d'Europa.

També el nostre departament, a través de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, l'AGAUR, destina 2,7 milions d'euros a la convocatòria Mobint internacional, que permetrà doncs que es puguin també facilitar ajuts a raó de dos-cents euros al mes per als estudiants. Aquesta convocatòria s'emmarca en les polítiques que impulsem des del departament. Aquests ajuts ajuden a que els estudiants d'universitats catalanes puguin participar al programa Erasmus+ a països com Regne Unit, Suïssa, a França, Andorra, Mònaco, San Marino, Ciutat del Vaticà, i també que els estudiants de les universitats de Catalunya puguin també tenir programes de mobilitat a la resta de països del món, així com també mobilitat en el grau d'educació infantil o al grau d'educació primària en diferents països.

Aquest triple fil que hem volgut destacar avui –Alba II, l'edifici de medicina de precisió i el Fraunhofer Cat– configuren aquesta estratègia que diem coherent, coherent de país. No és només fer bona ciència; és fer que aquesta ciència arribi, una ciència que curi, que millori, que transformi i que també sigui una ciència sostenible. És

connectar la recerca fonamental amb la innovació aplicada, crear llocs de treball qualificats, generar més oportunitats per al talent català i atraure talent internacional. Projectar Catalunya com un país que no només genera coneixement, sinó que el posa al servei del bé comú i per al progrés del ciutadà. En paral·lel, la nostra obertura al món, amb aquestes col·laboracions amb regions de Kansai, al Japó, o Baden-Württemberg, a Alemanya, reforcen aquesta visió d'ecosistema català de recerca integrat a la comunitat científica internacional, desplegant el talent, la tecnologia i la innovació cap a reptes que tots compartim.

L'informe Draghi ens recordava que Europa ha d'escollir. Catalunya ja ha escollit, i hem escollit desplegar aquest programa d'estratègia clara basada en cooperació i lideratge per garantir l'autonomia estratègica. Volem també dir que el nostre objectiu és clar –i ho refermo–: volem situar-nos en l'horitzó dels propers cinc anys entre les cinquanta regions més innovadores i capdavanteres d'Europa, i aquest projecte que diem, aquest projecte lineal i cooperatiu entre Alba II, Fraunhofer Cat i l'edifici de medicina de precisió, ens fa avançar amb pas ferm.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, consellera. Per a la rèplica... *(Pausa.)* No hi ha rèplica.

Interpel·lació al Govern sobre la captació d'inversió a Catalunya

300-00203/15

Doncs passem al següent punt, que és el vuitè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la captació d'inversió a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per exposar aquesta interpel·lació té deu minuts la diputada Elena Díaz Torrevejano. Quan vulgui, té la paraula.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda, conseller, consellera, diputats, diputades... Conseller Sàmper, la setmana passada, tot just fa una setmana, el dimecres de la setmana passada, el molt honorable president de la Generalitat i

vostè mateix van presentar el pla de captació, atracció i retenció d'inversions per al període 2026-2030, un pla que posa de manifest la importància que el nostre país concedeix l'atracció d'inversió estrangera. També en aquell mateix acte de presentació es van donar a conèixer algunes dades bastant rellevants, no? Des de l'any 1985 fins a avui, Catalunya ha anat teixint un camí sòlid en l'àmbit de la inversió estrangera. Quaranta anys en els que el nostre país ha demostrat que pot competir en un món canviant sense perdre la seva identitat ni tampoc la seva ambició. Amb més de 1.600 projectes d'inversió i més de 95.000 llocs de treball generats, hem construït un model basat en la confiança, en la serietat institucional i en la qualitat del nostre teixit productiu.

No ha estat una cursa ràpida –són quaranta anys–, però ha sigut una trajectòria feta des de la constància, des del diàleg i des d'una manera de fer pròpia molt nostra, no?, una manera rigorosa, oberta i europeïsta. Aquesta trajectòria ens ha portat fins a un punt de maduresa econòmica. Catalunya és avui un territori capaç de competir en talent, en coneixement i, també, en capacitat d'innovació, però sobretot és un país que ha sabut connectar la seva economia amb la seva societat. Darrere de cada projecte d'inversió hi han treballadors formats, universitats que col·laboren, empreses locals que creixen i institucions que acompanyen.

I és des d'aquest punt de maduresa, conseller, que avui nosaltres, el nostre grup parlamentari planteja aquesta interpel·lació, per entendre cap a on volem portar aquest èxit, com el farem créixer i de quina manera el convertirem en un projecte compartit per al conjunt del país. Les dades que comentàvem són la prova d'un model que funciona, d'un país que inspira confiança i d'una economia capaç de mirar més enllà de les seves fronteres. Catalunya és un país que no només atrau talent i inversió, sinó que el converteix en motor de desenvolupament, de benestar i d'orgull col·lectiu.

Però, conseller, també ens hem de preguntar, no?, si els resultats en els darrers anys han estat positius, per què cal una nova estratègia? Què ens ha de permetre aconseguir aquest nou pla que no hàgim estat capaços ja d'assolir en aquests darrers anys? Volem saber quins són els propers passos, quines prioritats s'estableixen i com es garantirà que aquesta nova estratègia sigui realment

transformadora. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, compartim plenament la importància d'una política d'inversió estrangera al servei del progrés i de la prosperitat. Per això volem entendre millor el perquè i el per a què d'aquesta nova etapa –molt important.

En primer lloc, voldríem, doncs com li deia, saber quin és el valor afegit d'aquesta nova estratègia respecte de les anteriors polítiques que s'han dut a terme. Sabem que les grans xifres sovint es concentren també en l'àrea metropolitana de Barcelona, però que el potencial del nostre país és molt més ampli. Si volem que la inversió estrangera sigui una eina de cohesió i no de concentració, cal una estratègia territorial clara.

Per tant, la següent qüestió seria com pensa garantir el Govern que aquesta nova estratègia contribueix a aquest equilibri territorial real amb més projectes fora de Barcelona i de la seva àrea metropolitana i amb oportunitats de futur arreu del conjunt del país. Les dades mostren que les empreses estrangeres establertes a Catalunya representen al voltant del divuit per cent de l'ocupació total, una xifra que no només cal mantenir, sinó que també cal reforçar. Perquè, darrere d'aquest percentatge, hi han treballadors, oportunitats i innovació que impulsen el nostre teixit productiu. Per això, conseller, també volem saber si el pla de captació, atracció i retenció d'inversions posa l'accent únicament en la captació de nous projectes o si també contempla mesures per consolidar les empreses que ja formen part avui del nostre teixit econòmic. És a dir, com pensa el Govern fomentar la reinversió i el creixement d'aquelles companyies que ja han apostat per Catalunya i que poden continuar generant valor, llocs de treball i transferència tecnològica al territori?

També considerem essencial posar l'accent en la qualitat de la inversió. Vivim un temps en què la competitivitat ja no es mesura només en xifres o en rendibilitats. Avui el que compta de debò és com es construeixen les societats que hi ha al darrere de cada economia, perquè una empresa no és només un instrument per crear riquesa; és també una part del pacte que fa avançar la societat, que crea valor, que genera oportunitats i comparteix els seus beneficis. Per això quan parlem d'inversió, considerem que també hem de parlar de valors. Això és el que defineix realment Catalunya, una economia que no es mesura només en xifres, sinó en oportunitats

creades, en confiança guanyada i en credibilitat projectada. D'una economia que crea riquesa, sí, però que també redistribueix oportunitats, genera drets i que assegura una dignitat laboral per a tots els seus treballadors i treballadores. Aquest és el veritable sentit del progrés: no créixer per créixer, sinó créixer per compartir. La confiança, considerem, no es mesura amb balanços ni amb mercats: neix de la gent, de la treballadora que veu que la seva feina té futur, de la persona jove que troba una oportunitat de créixer, de construir un projecte de futur, un projecte de vida. És en aquesta confiança quotidiana on es construeix el progrés col·lectiu.

Catalunya, dins d'una Espanya oberta i social, vol competir per allò que realment importa: pel talent, per la confiança, per la qualitat democràtica. Perquè cap inversió tindrà futur si no és sostenible, si no és responsable i si no és justa, i per això, quan parlem d'inversió, parlem d'un model econòmic amb ànima, un model que mira més enllà de les xifres i posa la mirada en el benestar col·lectiu; un model que sap innovar no és només fer tecnologia, sinó fer justícia social; que sap que «sostenibilitat» vol dir garantia de futur, no només creixement, i que entén, a més, que la millor política econòmica és aquella que permet tothom participar del progrés –el que sempre diem, la que no deixa ningú enrere. Perquè aquesta és, en definitiva, la gran diferència entre competir en números o competir en valor. I aquestes, en definitiva, són les inversions que el nostre grup parlamentari volem per a Catalunya. Per això també li preguntem què farà aquesta nova estratègia per anar més enllà i per garantir més arrelament i més impacte social.

En definitiva, conseller, el que demanem avui és si aquesta nova estratègia dona simplement una continuïtat o si suposa un pas endavant per consolidar Catalunya com un dels grans pols industrials i tecnològics d'Europa, i sobretot, volem saber com aquesta política d'inversió estrangera servirà per millorar la vida de les persones i del conjunt de treballadors i treballadores del país. Perquè, com sempre defensem des del Partit dels Socialistes i Units per Avançar, la prosperitat només té sentit quan aquesta és compartida. Cada nova inversió que arriba al país ha de ser una aposta per la nostra gent, per les seves oportunitats, per la seva feina i pel seu benestar.

Conseller, avui i esperem que, amb la seva resposta en aquesta interpel·lació, doncs, ens pugui respondre les qüestions que els hi hem plantejat. Confiem en

aquesta nova estratègia que, com deia, fa una setmana tot just va presentar el Govern. Creiem que és una aposta de futur pel talent, per la innovació, pels treballadors i treballadores i, en definitiva, pel conjunt del futur del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Per a la resposta, té la paraula el conseller Miquel Sàmper Rodríguez. Endavant.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé. Bona tarda, vicepresident, membres de la Mesa, consellera d'Economia, diputades, diputats que ens acompanyeu. Doncs intentaré contestar les preguntes que m'ha efectuat. Efectivament, presentàvem aquesta setmana passada l'estratègia de captació d'inversió estrangera, i ho fèiem amb unes dades que penso que és important que també ara posem a sobre la taula, que és que Catalunya, a dia d'avui, és el primer territori de l'Estat en inversió industrial, i és un dels tres en inversió industrial del sud d'Europa més rellevants.

Què pretenem? Bàsicament pretenem que sigui una palanca per millorar la competitivitat, sempre de la mà de la prosperitat compartida que vostè em reclamava ara al final. Una dada important, vostè l'ha dit, la vull repetir, un 18,2 per cent de l'ocupació que hi ha a Catalunya ve, precisament, de les empreses estrangeres, i cada projecte que arriba a Catalunya ens aporta treball de qualitat, més activitat econòmica, complementa la nostra cadena de valor i reforça el teixit productiu local. Comencem a parlar ja de territori.

Són inversions que generen contractació d'empreses locals. Per tant, reitero una altra vegada, territori. I busquem noves inversions treballant de la mà del Govern d'Espanya per gravitar sobre un triple eix o compromís. Un primer, la transformació tecnològica més la innovació, un segon, l'enfortiment del teixit local amb més inversions territorials, i un tercer, el compromís amb la sostenibilitat de forma integral.

Una doble política estratègica –li comento o li contesto una de les seves reflexions–, que va amb la captació de noves inversions, per descomptat; volem noves captacions de valor afegit, però també tan important com la captació, volem retenir

les que ja tenim. I per què les volem retenir? Doncs per incrementar la seva capacitat productiva i per generar noves línies de negoci.

Tot això i més en dos documents que tots vostès coneixen. Un primer, que és el pla de govern, el primer document, el document primigeni del Govern de la Generalitat, i un segon, que és el «Catalunya lidera».

Volem relacions de llarg termini amb un fort arrelament territorial, i els objectius, bàsicament, són que volem arribar a materialitzar sis-cents projectes d'inversió estrangera que siguin capaços de mobilitzar 6.000 milions d'euros, que arribin a 45.000 treballadors nous, i també una qüestió molt important, incrementar el número de filials d'empreses catalanes a l'estranger. Ara en tenim 9.600; l'objectiu és que l'any 2030 puguem arribar a les deu mil. Per tant, una inversió que tingui impacte positiu. Catalunya no pot només rebre inversions, sinó que ha de ser capaç de triar-les i escollir-les per transformar-les en valor d'alt valor afegit.

Per això aquesta estratègia, ara, és senzillament oportuna; estratègia que vull definir també amb tres punts importants. Un cinquanta per cent ha de ser una inversió de caire industrial. Un cinquanta per cent ha de ser una inversió que estigui a fora de Barcelona i de la seva zona metropolitana, per tant, amb capacitat per arribar a tot el país. I un setanta-cinc per cent que hauria de tenir una petjada totalment neutra, i, per tant, un compromís amb el canvi climàtic. Pensem, per tant, ja no en un model reactiu, sinó en un model proactiu, selectiu i, sobretot, transformador.

A nivell d'estratègia geogràfica hem pensat bàsicament en deu països. Un bloc: Xina, Estats Units, l'Europa de sempre –Alemanya, Regne Unit, Bèlgica, França i Holanda–, i països emergents com Índia, Japó o Corea del Sud. Òbviament oberts a d'altres països, com, per exemple, les relacions que es puguin establir a partir d'ara a través de les negociacions amb el Mercosur.

I quant al que és el tema sectorial, doncs, com li deia al principi, estratègia d'alt valor afegit: hidrogen verd, tecnologies avançades, tecnologies digitals, mobilitat sostenible, salut, agroindústria tecnificada, etcètera, etcètera. No qualsevol inversió, sinó inversions que generin ocupació de qualitat –vaja, els valors que vostè deia–, innovació i que fomentin el teixit productiu local.

Un exemple, aquesta setmana passada, AstraZeneca. Superfície: trenta mil metres quadrats, 1.600 treballadors. Recerca biomèdica, ciències de dades, oncologia, sistema vascular, malalties rares, vacunes, i tot això a través de la tecnologia disruptiva, com l'hegemònica, per exemple, o la medicina de precisió, i a través de la intel·ligència artificial.

L'objectiu, molt clar: impulsar el lideratge de Catalunya a través del vector inversió estrangera per aconseguir una més gran prosperitat compartida, un creixement sostenible i que Catalunya sigui vista com un lloc ideal per viure-hi i per invertir-hi.

Ho presentem –i vostè ho ha comentat en algun moment– en un moment complicat: conflictes bèl·lics geopolítics, proteccionisme aranzelari, en un moment, doncs, genèric en el que hi han hagut disminucions de l'onze per cent de les inversions estrangeres, i amb unes regles totalment diferents a les que hi havia fa poc temps. Però Catalunya ha resistit, i cal destacar-ho.

Darrers cinc anys, segons l'FDI Markets, un creixement del quinze per cent en inversió estrangera, 9.600 empreses estrangeres establertes. Això no és casualitat, és fruit del treball de governs anteriors i també, cal destacar-ho, d'Acció. Acció que hem tingut en el darrer quinquenni, en el qual hem doblat respecte de l'anterior, i l'any 2024, que ja s'ha dit moltes vegades, amb una inversió estrangera de 1.000 milions d'euros per primera vegada a la nostra història.

Per tant, estratègia creiem que oportuna en bon moment, amb aquest lideratge que li deia d'Acció. Acció que fa quaranta anys, aquest any, des de l'any 85, com també l'Institut Català de Finances, com també Avançsa; institucions que han permès que tot això sigui possible a dia d'avui.

Crec que és rellevant que també diguem que aquesta estratègia és possible perquè parteix d'actius propis de Catalunya. Actius que a d'altres països per separat estan, segurament, a molts llocs, però que costa de trobar-los tots junts en un lloc únic. Per exemple, una economia diversificada de base industrial totalment autònoma, la química, l'alimentació, la biotecnologia o l'automoció. Un imant tecnològic i d'innovació amb un sistema universitari de primera línia, centres tecnològics de primera línia, i, per exemple, unes infraestructures creixents científiques, com el sincrotró, l'Icfo o el Barcelona Supercomputing Center. I un sistema, doncs, realment

que és líder a Europa a nivell de *start-ups* i que permet tenir sempre projectes de primera línia. Compromís amb la sostenibilitat i amb la transició energètica. Ubicació estratègica amb bones infraestructures, com el Port de Tarragona, el Port de Barcelona, xarxes logístiques o un aeroport connectat i que cada vegada volem que estigui més connectat. Molt talent, bona qualitat de vida, bon lloc per viure i bon lloc per invertir, i un enfocament favorable per part d'aquest Govern que, com vostès saben, treballa perquè la burocratització cada vegada, doncs, sigui menys lenta.

Una estratègia, per tant, de país, que parteix d'un moment de partida bo, positiu, però en el que es necessita a tothom. Per fer-ho cal que fem més difusió internacional; més col·laboració amb els ajuntaments impulsant les inversions; facilitant la burocràcia administrativa, com els hi deia; retenint el talent i amb incentius econòmics amb valors com la sostenibilitat, l'ocupació de qualitat, la igualtat d'oportunitats, la responsabilitat social, i, en definitiva, generant inversions responsables que tinguin la capacitat, doncs, de, com els hi deia, tenir en compte el medi ambient i el seu moment actual, la condició laboral de tots els treballadors i, en definitiva, una governabilitat moderna.

Cal arribar a tot el territori perquè tota Catalunya se'n beneficiï. I exemples com Kronospan, a les Terres de l'Ebre; AGC, a Malgrat, i amb una inversió de més de 100 milions d'euros; per exemple, Terberg, també amb una inversió de 25 milions d'euros a Tàrraga; Denso, a la Catalunya Central, i com, per exemple, Puratos, a Sils, a la Selva, a Girona. Tot el territori se n'ha de veure beneficiat, i, per tant, és importantíssim, per poder-ho fer, que tinguem una col·laboració entre administracions, entre institucions i entre el sector privat i el públic. Col·laboració publicoprivada.

Destacar la importància –vull fer-ho, crec que ja ho he dit, però vull repetir-ho– del món local, dels ajuntaments i de les diputacions. Actualment tenim més de quatre-cents projectes potencials, i cal que els ajuntaments hi col·laborin, perquè ells són els que coneixen les oportunitats del territori. I, per tant, el paper dels ajuntaments esdevindrà important. Són aliats claus. Cal que coordinem esforços i que agilitzem els permisos, que siguem capaços de creuar l'oferta i la demanda i de mobilitzar el sòl industrial.

Per tant, la col·laboració mútua necessària que us demanem a tots els ajuntaments, i, sobretot, que els oferim amb la voluntat de que tinguem una agenda compartida per omplir tots els polígons industrials i per fer-ho amb empreses locals i internacionals.

Espero haver contestat les seves preguntes. I aquesta és la voluntat del departament i del Govern quant a inversió d'inversions estrangeres.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les finances públiques

300-00207/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les finances públiques. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Setembre del 2024, president Illa, solemnement, en aquesta cambra, promet, de fet, afirma que l'1 de gener tindrem pressupostos. Sis de gener del 2024, la consellera Romero surt i diu: «Bé, ja ho veurem. Ho estem intentant, i, en qualsevol dels casos, ens reunirem tots els sectors que estiguin afectats pel fet de no tenir pressupostos.» I què passa? Pròrroga i no hi han pressupostos.

Avui, 5 de novembre, aquest matí, president Illa, responent al nostre portaveu Albert Batet, li diu: «Li garanteixo que portarem els pressupostos en aquesta cambra i els aprovarem.» És el dia de la marmota. Senyors i senyores diputats, és el dia de la marmota, i ara esperarem el dia que vostè hagi de sortir dient allò de «ho estem intentant, ho provem, i, a més, seuré amb tots els sectors que...»

Si és que em sap una mica de greu interpel·lar-la a vostè, perquè ja ho sap que l'aprecio molt i empatitzo amb vostè, i que vostè té un president molt «flamenco» (*rialles*) que arriba aquí, fa promeses, fa propostes i després el «marron» se'l menja

vostè. Clar, i pot ser, per la irresponsabilitat d'un president –i ara no frivolitzo, és a dir, en termes d'«irresponsable»–, que acabi sent la primera consellera de la història que no acabi portant cap pressupost. I això no s'ho mereix tampoc vostè.

Per tant, quina és la fotografia? La fotografia seria una irresponsabilitat molt gran. Portem en aquests moments dos anys, és a dir, segon exercici sense pressupostos, i no tenir pressupostos és irresponsable, és incomplir amb el contracte social amb la ciutadania. La fotografia és aquesta avui en dia. No tenim pressupostos ni en el primer any i tot albira que de moment no se'ls espera per al segon any.

El model de finançament, important; anunciat també el 14 juliol, recordin, la bilateral. Gran acord de finançament. I quan preguntem «però quant incrementarem de finançament per Catalunya?». Zero. De moment zero, però tenim un acord de que potser al desembre, doncs, concretarem una mica més. Estem a novembre, eh? Tic-tac. Ja ens apropem, i, de moment, no tenim res.

Però és que tampoc s'han publicat les balances fiscals. I jo li pregunto ara, consellera, si m'ho pot contestar, com pensa aproximar un nou model de finançament i les seves necessitats i la capacitat negociadora a Madrid si no té publicades les balances fiscals? Si anem a cegues, com es fa això?

I toquem fons –última part de la fotografia–, toquem fons en l'execució d'inversions de l'Estat a Catalunya. I no els escoltem mai. Els hi és igual això? És irrellevant? Bé, no és una fotografia interessant per al nostre país.

I el drama de tot plegat és que la seva incapacitat de posar-se d'acord amb els socis d'investidura, la seva incapacitat de portar uns pressupostos aquí al Parlament, té conseqüències, conseqüències greus que tenen noms i cognoms, que són persones, que són els ciutadans de Catalunya. Els hi afecta directament; la seva incapacitat política els afecta a ells, perquè es tensionen absolutament els recursos públics, l'estat del benestar. Per això des del nostre grup hem entrat un debat monogràfic sobre l'estat del benestar, que té una qualitat molt rellevant a Catalunya, però ens la posen en risc.

Repassem ràpid, eh? Salut, el nou campus del Clínic, en negociació, no hi ha partida pressupostària. El nou hospital Trueta, les licitacions, les anem tirant endavant. Per què? Perquè vostè no pot presentar un pla pluriennal. El pla de salut mental, no es

dona cobertura a tota la demanda. Com ho tenen als seus Excels? No cobertura consolidada de finançament. Pla de reforç de l'atenció primària, ho va anunciar la consellera: necessitem un vint... –està quantificat–, necessitem un vint-i-cinc per cent més de plantilla per donar serveis als ciutadans de Catalunya, perquè les llistes d'espera, perquè els CAPs no col·lapsin. No hi ha partida consolidada i això afecta, lògicament, també les llistes d'espera més enllà de l'atenció primària.

En educació, bé, hem estat anys dient a veure si els nostres joves s'intensifiquen més amb la formació professional i ara no podem cobrir la demanda. Per no parlar..., aquest dematí s'ha interpel·lat la consellera, sobre les acreditacions de competències professionals. I la gent s'ha d'esperar. Això sí, la gent paga els seus impostos, eh?, però no hi ha resposta.

Polítiques socials, el contracte programa amb el món local, aturat. Això és una altra gravetat. És a dir, amb serveis socials, les càrregues que tenen els ajuntaments en polítiques de joventut, doncs, ho tenim aturat. I què fan? La seva incapacitat de pressupostar i els hi envien la pilota, en aquest cas, anem saltant del president a la consellera i de la consellera cap als ajuntaments, que s'espavilin els ajuntaments. Igual traurem una convocatòria de subvencions. És molt precari tot plegat.

L'equiparació salarial del tercer sector, clar és que al final col·lapsaran. Gran part de la qualitat dels serveis d'aquest país és a través del tercer sector que, al final, també els hi passem la pilota, perquè no som capaços d'aprovar uns pressupostos i acabaran col·lapsant. O el pla de xoc d'instal·lacions esportives, parlava aquest dematí amb un dels meus alcaldes –no diré el nom, no sigui que tinguem una mica de represàlies després– i diu: «No, si ens diuen que sí, però en aquest cas és una altra varietat i ja cobrareu 28-29». El 29 potser no hi ha ni president ni alcalde, tot ha canviat, eh?

Habitatge, bé, lo de l'habitatge és de champions, és a dir, el president Illa aquí sí que ell, «flamenco», no, cinquanta mil el primer any, cinquanta mil no semblaven prou, 200.000, el que faci falta... Home, propostes d'aquestes, sense una pluriennalitat planificada en pressupost és..., no només és fum, és crear una expectativa i crear unes il·lusions a tota una sèrie de gent, per la demanda d'habitatge que hi ha en aquest país, que després no es compleixen.

O les universitats que s'estan endeutant o anuncien projectes estratègics per al país com el de la vall quàntica. Llavors vam fer una petita aportació al primer any i s'ha acabat. I no hi ha res més. I perdem el tren aquí. Això vostè ho coneix. I perdem el tren i Alemanya ens passarà pel davant, si no ens està passant ja. I amb polítiques d'ocupació i demés.

I això vol dir retallades, eh? Consellera, alguns dels departaments estan rebent comunicacions... Ah, perdoni, he dit «retallades»? No, comunicacions de «contenció pressupostària», ara de la retallada en diem «contenció pressupostària», sí, perquè tot el que acabo de dir jo fins ara és precisament «no es pot donar disponibilitat a un munt de programes que tenen aprovats els diferents departaments» perquè, lògicament, el Departament d'Economia no tindrà els suficients diners i, per tant, es demana contenció pressupostària.

Vostès són els reis de plantejar projectes i, si no hi ha un pressupost darrere, això no és sostenible. Honorable consellera, sortiré ara una mica de la brega. Jo crec que podem compartir que Catalunya té uns reptes de futur molt i molt rellevants, però Catalunya, els seus ciutadans i la capacitat fiscal que té Catalunya té el potencial d'afrontar-los bé. Necessitem reforçar el sistema d'ensenyament i donar cobertura a la demanda de formació professional. És necessari fer-ho i ho podem fer. Tenim els millors hospitals del món, però mantenir-nos aquí vol dir no deixar d'invertir en ells. I probablement tenim un dels millors sistemes de salut del món i això vol dir no deixar-lo morir, incrementar plantilles i donar els sous dignes a cada un dels funcionaris. Afrontem el repte de l'envelliment en aquest país i tenim prou talent i coneixement per donar servei assistencial de primer nivell. Però això necessita recursos.

Les nostres universitats estan entre les dos-centes millors del món. Vostè sap perfectament que, amb una mica més d'esforç d'inversió, les podem situar entre les cent primeres del món. I això vol dir construir talent i coneixement al servei del país. Necessitem pensions catalanes i un sou mínim interprofessional català. I som, i vostè ho sap, l'únic país del sud d'Europa que està en condicions de desenvolupar una indústria de valor afegit que permeti creació de llocs de treball amb sous alts i si hi

han sous alts, vol dir que es crea riquesa i quan es crea riquesa es pot repartir riquesa.

Per això, necessitem un govern que tingui projecte nacional, que tingui projecte de futur, ambició i responsable. I tot el que li he dit és possible amb els impostos dels catalans, si tots els impostos dels catalans s'apliquen a polítiques per a catalans i si vostès aproven un pressupost. Sense pressupost no hi ha política real, només hi ha gestió i inèrcia.

Li demano que el president..., li demano que li transmeti al president Illa que compleixi per una vegada amb la seva paraula, amb la paraula donada aquest matí i que entri a registre els pressupostos. Tinguin el coratge d'entrar els pressupostos a registre d'aquest Parlament i, si ho fan, a l'endemà, aquesta cambra estarà disposada a debatre'ls, a fer les esmenes corresponents i a discutir-los. Però primer han d'entrar els pressupostos en aquest Parlament. Compleixi la paraula del president Illa.

Gràcies, president.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Diputat Castellà, jo també li tinc estima i respecte des de fa molts anys i espero que aquesta interpel·lació sigui una conversa, més que una picabaralla, que moltes vegades no ens porta enlloc. Però ja que, és veritat, vostè parla de les finances públiques i del pressupost i la importància del mateix, doncs jo també voldria aprofitar per dir coses.

Jo tinc molts defectes, molts, però jo crec que n'hi ha un que no tinc, que és que intento ser bastant coherent i bastant honesta. I des de que soc consellera d'Economia he pujat a aquest faristol a dir: el millor per Catalunya és que hi hagi pressupostos; el Govern de la Generalitat vol pressupostos. És un instrument clau per desenvolupar les polítiques que el Govern vol tirar endavant i, per tant, aquesta és la nostra prioritat.

L'any 24 no ens en vam sortir per aprovar uns pressupostos del 25. Saben vostès que estem en minoria parlamentària, tenim quaranta-dos diputats –tampoc estic descobrint res. Necessitem altres forces polítiques. No va poder ser pel 25 i ens va semblar que amb una pròrroga pressupostària, com tantes que hi han hagut en aquest país, doncs podíem posar les bases per treballar un pressupost per al 26, que és el que estem fent. Treballant internament també, com vostè deia, amb converses amb els diferents sectors del país i entrarem, espero que aviat, a poder negociar-los amb els grups parlamentaris que van donar suport a la investidura del president Illa, que són el Grup Parlamentari dels Comuns i d'Esquerra Republicana.

Jo aquí li dic també que si a vostè li semblen tan importants els pressupostos i que és una eina fonamental pel país, escolti'm, estengui la mà, perquè en els deu minuts que ha parlat, això no li he sentit dir, i crec que també, si són un partit de govern com són, crec que també estaria bé que fessin aquest gest, com el vam fer nosaltres quan estàvem a l'oposició i vostès estaven al Govern amb Esquerra, perquè ja ens vam oferir quan Junts governava amb Esquerra i ho van fer després, quan Esquerra governava sola, que li vam aprovar un pressupost i disposats a aprovar-li els segons.

Jo, hi ha una cosa que m'agradaria també deixar clara. És millor tenir pressupostos o pròrroga pressupostària? Home, és evident, un nen de P3 t'ho respon: pressupostos. Evidentment, marques el negre sobre blanc de les polítiques que vols desenvolupar, poses els recursos... És a dir, és molt millor tenir pressupostos. Ara, si tenim pròrroga pressupostària, podem no fer res? No. Hi ha hagut en aquest país pressupostos..., pròrroga pressupostària durant molts anys, també amb els seus governs, i s'han pogut fer moltes coses. Costa més, hi ha una gestió més complexa, però es poden fer coses.

I vostè ha dit alguns temes que m'agradaria aclarir. Es poden fer pluriennals amb pròrroga pressupostària, de fet, n'hem fet molts, i la setmana passada vostè i jo, que som d'aquest món, vam aprovar el pluriennal de l'edifici del Mercat del Peix del BIST, 104 milions d'euros. Doncs escolti'm, això és un pluriennal, no ho podem..., no ho hem de pagar tot l'any que ve; ho podran començar a licitar a mitjans de novembre. El pluriennal del pla de xoc d'equipaments esportius, que no és veritat que cobraran el 28. Hi haurà una convocatòria anual i aniran cobrant anualment: ara hi haurà la

del 25, després la del 26, la del 27, 28. Hem ampliat, a més a més, els recursos que es dedicaven a aquest pla de xoc d'equipaments esportius. També hem aprovat el provisional del PUOSC, de la llei de barris amb la consellera Paneque, és a dir, que s'han pogut aprovar pluriennals.

Igual que convocatòries de subvencions. Masses que en tenim a la Generalitat i per això estem fent un treball d'intentar racionalitzar totes les subvencions i els ajuts que donem. Però s'estan fent convocatòries continuadament. És un tema que volem millorar perquè no es facin o perquè es facin quan toca, més a principis d'any i planifiquem millor, perquè la veritat és que a vegades és un pèl caòtic i ho pateixen sobretot les entitats que es presenten a convocatòries per fer moltes vegades la provisió del servei públic que marca la Generalitat de Catalunya.

Per tant, es poden fer coses amb pròrroga pressupostària. És més complex, és més lent? Sí, això ja ho hem dit, però es poden fer coses, i més si pots incorporar suplements de crèdit, com hem pogut fer aquest any 25, 4.000 milions d'euros que s'han incorporat, que ens han permès fer coses noves. Compromisos també dels acords d'investidura amb els grups parlamentaris que deia d'Esquerra i dels Comuns.

Jo també li volia dir algunes coses per també anar aclarint. Miri, el pressupost de la Generalitat ha crescut en els últims anys un seixanta per cent, és a dir, ha tingut un creixement espectacular, en gran part perquè venim d'uns anys d'una bona situació econòmica. En fi, vostè va patir una situació de crisi i retallades que es van haver de fer en una època determinada. Ara no estem en aquesta situació; estem en un moment de bonança econòmica, l'economia va créixer l'any passat un 3,6 per cent. Ara estem tocant el 3, és a dir, estem en un bon moment. Ara bé, tenim limitacions. Per què? Doncs perquè hi ha unes regles de despesa que van tornar l'any 24, del 20 al 23 no hi eren i tot i així es van fer uns dèficits molt importants. L'any 2022-2023 estàvem amb dèficits per sobre de l'1,3-1,5 per cent, sense objectius. Escolta'm, uns dèficits importants: 3.000, 4.000 milions d'euros. L'any passat vam poder-ho reduir al 0,4 per cent del PIB. És a dir, que el pressupost ha crescut molt i, a més a més, hem anat fent dèficit incrementant el deute. I el deute de la Generalitat és avui de 90.000 milions d'euros. És una motxilla molt feixuga que portem a sobre, gairebé

2.000 milions d'euros d'interessos que hem pagat aquest any i ens n'anirem als 1.800 l'any que ve. És el quart departament de la Generalitat. Nosaltres fa quinze mesos que governem. És a dir, també posem les coses al seu lloc.

Ara bé, quan vostè diu una cosa com «contenció pressupostària», unes cartes i tal, no sé de què m'està parlant, però vostè sap tan bé com..., i aquí no em faci trampa, senyor Castellà, que ens coneixem fa massa temps, ho sap tot el Departament d'Economia, sap que quan arriba final d'any hi ha el tancament i això és lo que farem a finals de novembre, com fan tots els governs. Però això no és una contenció pressupostària, ni molt menys. En aquests moments el pressupost que tenen els departaments és d'un 3,2 per cent més que el del 24, perquè amb els suplementes de crèdits tots els departaments han crescut –tots han crescut–, tots han pogut fer més coses. I en aquests moments, amb dades de 31 d'octubre, estem en una execució del vuitanta-set per cent. És a dir, que s'està fent feina. S'està fent bé. Per tant, no sé això de les cartes de contenció pressupostària, no.

I per a l'any vinent, què estem plantejant? Doncs amb les regles de despesa que se'ns marquen, amb un 3,3 de creixement, per tant, el pressupost de la Generalitat creixerà un 3,3 per cent, despesa no financera no finalista; després tot lo que arribi finalista de l'Estat, fons europeus, etcètera, això va a banda. Creixerà un 3,3 per cent i un objectiu de dèficit el 0,1, que és el que se'ns marca i esperem aquest any arribar al màxim de prop a aquest 0,1. Però el pressupost de la Generalitat pel 26 creixerà, com ha crescut el pressupost de la Generalitat en pròrroga pressupostària pel 25. El pressupost que gastarem, que executarem aquest 25 és molt més gran que el de l'any passat.

Ho vaig dir en algun lloc o crec que ho he dit aquí també: amb inversions, que hem crescut molt, ens acostarem als 3.000 milions. Hem estat molts anys que n'invertia menys de 1.000, la Generalitat de Catalunya. És a dir, que el pressupost ja està creixent; en els últims anys ha crescut molt i ho seguirà fent –i ho seguirà fent. Ara, hem de fer un creixement moderat, si no volem fer més dèficit. I vull dir-ho una altra vegada: més dèficit vol dir més deute, i més deute vol dir més interessos. I quan paguem interessos deixem de fer altres coses. Si aquests 1.800 milions d'euros que pagarem d'interessos l'any que ve els poguéssim dedicar a polítiques públiques, miri,

com a habitatge, doncs la senyora Paneque..., la senyora Paneque estaria molt contenta, però hem de pagar interessos.

Per tant, escolti'm, hem de gestionar bé, hem de fer-ho amb rigor i hem de créixer, però dins d'unes regles que ens marquen..., i no les decidim nosaltres, ens venen – ho sabeu molt bé– d'Europa i del Govern d'Espanya. Ara bé, tenim molts recursos i el que cal és gastar-los i gastar-los bé. I amb això, doncs podríem parlar molt, perquè aquí és on entra la negociació pressupostària, a dir en què gastem aquests 40.500 milions d'euros de despesa no financera no finalista que va aprovar el Govern en aquell acord amb relació a la regla de despesa.

Llavors vostè ha parlat també del finançament autonòmic. Aquí, jo crec que ens podríem posar d'acord, senyor Castellà –sincerament, li ho dic–, perquè jo m'he llegit el seu programa electoral i diu coses que jo comparteixo. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, sí, senyor Canadell, sí. Diu coses que també diu el programa electoral del PSC, sí, bé, amb algunes coses diferents, si no seríem del mateix partit, i clar, imagina't. Però, escolti'm, molt similars: solidaritat, parlen vostès de solidaritat, sí; parlen vostès de corresponsabilitat, de suficiència financera... Doncs, escolti, nosaltres estem treballant amb el Govern d'Espanya, seguint l'acord d'investidura que vam acordar amb Esquerra Republicana, sota un model de finançament que ha d'aportar més recursos a Catalunya, que ha de canviar el model per basar-se en la corresponsabilitat fiscal, passar de la despesa a l'ingrés, sí, ser solidaris però respectant el principi d'ordinalitat. Això és el que hem dit i el que es va aprovar al juliol d'aquest any en aquella comissió bilateral.

Què s'està fent des d'aquell juliol? Doncs treballar en la concreció del model, evidentment, i estem aquí, doncs, entrant al detall per complir amb aquells principis, però tenint en compte, evidentment, que ens ha de portar més recursos. Vostè diu, avui zero. Sí, sí, avui zero, també li vull dir quan es presenti el model que serà ics diners més per a Catalunya –perquè evidentment tothom rebrà més recursos– també m'agradaria saber si el Grup Parlamentari de Junts al Congrés dels Diputats hi donarà suport, perquè discrepàncies sempre hi podrà haver, perquè el model no ens agradarà a tots exactament igual, algú hauria posat aquí una mica més cap aquí, cap allà, l'enfocament aquest i l'altre... Però quan tinguem un nou model de

finançament després d'un model caducat fa catorze anys Junts per Catalunya donarà suport a més corresponsabilitat fiscal per al país amb més recursos, amb més suficiència financera, amb més capacitat de gestió tributària... Aquest també és el tema que a mi m'agradaria debatre amb vostès, però l'hi dic, no cal que sigui aquí, podem fer-ho en altres llocs. Però crec que és important que aquests temes de país, com és el sistema de finançament, poguessin tenir el màxim de suports possibles. Nosaltres seguim el camí que ens marca l'acord d'investidura, però crec que hi ha moltes coses que podríem compartir i on vostès també s'hi podrien sumar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Home, consellera és «estupendo». Sembla que res va amb vostès, «nosaltres intentem fer un pressupost però no podem perquè jo ja m'agradaria, jo ho intento...». Home, són un govern; la responsabilitat és del Govern. La responsabilitat no és de l'oposició, és que és el món al revés. És a dir, ja ho sé que no estan gaire acostumats vostès, al govern, però miri, és del Govern. Llavors, el que vostè m'ha de contestar és, però per què no és possible? Vostès tenen uns socis d'investidura, per què no és possible?, perquè no compleixen els acords d'investidura? Vostès ja tenen una tradició tant aquí com a Madrid de no complir res. Però això no pot culpabilitzar-se..., o les conseqüències no poden anar als ciutadans de Catalunya. Doncs compleixi els acords d'investidura que suposo que té, no? A partir d'aquí...

Vostè em diu també: «mà estesa». Nosaltres som l'alternativa a Govern. Vostè ha de governar, ha d'ensenyar el projecte i, de moment –de moment–, vostè té un projecte absolutament segrestat per l'esquerra més conservadora. Doncs aquí discrepem de models, però ensenyi els pressupostos, i no em faci retòrica, i ho deixaré aquí. Però vostès fan només allò de parlar de mà estesa, mà estesa, però vostès no han estès mai la mà. No, mai –mai–; és més, vostès diuen «jo tinc uns socis prioritaris...», vull dir, siguem transparents davant de Catalunya, «tinc uns

socis prioritaris que són Comuns i Esquerra. Bé, i si no em funciona res, igual els hi truco a la porta». Home, home..., això no funciona així.

Per tant, és a dir, si no tenen capacitat, també poden fer una altra cosa, es retiren del Govern i ens hi posem nosaltres (*alguns aplaudiments*), això sí, i ens hi posem nosaltres. I mà estesa, llavors –no. Llavors diuen «pluriennals». Sí, clar; sí, sí, els mínims dels mínims, però vostè no m'ha contestat a la majoria de problemes que sap que tenim sobre la taula. Perquè es pot governar amb pròrroga, sí, no som Estats Units, ja veuríem què passaria si fóssim Estats Units i es tanquessin tots els serveis públics si no hi ha pressupost. Vaja, vaja! Per tant, oh clar que es pot governar amb pressupost. Miri, es pot... Perdoni, *sense* pressupost. I es pot governar prorrogant? Sí, i es pot governar sense un govern? També. Si tenim uns alts funcionaris molt competents, i si l'únic que fem és gestionar sense projecte, sense model de futur, sense ambició nacional. Doncs escolti, els professionals de l'Administració ja gestionaran el pressupost prorrogat, per això no necessitem un govern. I de fet, bàsicament la majoria de diners de les ampliacions de crèdit per a què van? Per al capítol 1, nòmines, és clar, sí, lògic, però això no és model de país, això és que no col·lapsi l'Administració.

I em parla de retallades o no retallades. Si ho ha dit vostè i ho ha dit bé. Sí; quan no pots disposar dels diners –perquè vostè no pot disposar del cent per cent dels diners que sí que correspondrien a un pressupost–, com a mínim m'admetrà que una pròrroga i un pressupost que pogués disposar hi ha una diferència rellevant. Bé, doncs si no en pot disposar, necessita fer contenció pressupostària. I això traduït es diu «retallades», i sap què passa? Que vostès fan tanta innovació política que sí, aquest país, quan ha tingut retallades? Com vostè ha dit, quan hi havia crisi econòmica i quan els ingressos de la Generalitat baixaven; ara vostès el que fan és amb un procés de cicle econòmic creixent i on els ingressos pugen fan retallades. Per què? Perquè no s'entenen amb els seus socis de govern, i, per tant, crec que això segueix sent irresponsable.

No m'ha contestat respecte al contracte programa. contracte programa al final ens donarà tot el món local, i és passar-los la pilota a ells. Respecte al model de finançament –em queda molt poc. Miri, sí que hi ha gran diferència, però dius, les

paraules són «solidaritat», «suficiència»... Sí, sí. Però és que nosaltres diem «cessió del cent per cent dels impostos». Sap què vol dir? Sobirania, gestionar-los tots en la recaptació, però amb la normativa i la quota de solidaritat que la decideixi la Generalitat. Això es diu «concert».

Miri, ja li ho he dit al final que tenim reptes importants i que Catalunya està en un moment en el qual en el joc de les nacions en el món, pot esdevenir un país amb valor afegit i amb sous alts i, per tant, un benestar important i on l'equitat sigui real perquè té la capacitat de fer-ho o perdre aquest temps, i perdre aquest tren, i crec que vostès tenen la responsabilitat –li ho torno a repetir–, que entrin a registre els pressupostos en aquest Parlament.

Miri, des de Junts defensem i treballem per una Catalunya rica, socialment justa i políticament lliure. Ja sé que vostès lo de «políticament lliure» no, però com a mínim treballin pel «socialment justa» i econòmicament «rica».

Gràcies, president.

El president

I per respondre a la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputat Castellà, li ho dic clar: entrarem els pressupostos al Parlament quan els tinguem treballats i acordats amb els nostres socis d'investidura. Això és el que li ha dit avui el president de la Generalitat i avui això és el que li dic jo. No pateixi, hi estem treballant. Abans de marxar de vacances al juliol, vam fer ja la primera ordre perquè els departaments es posessin a treballar amb aquestes regles que li dic, 3,3 de creixement, per tant, el pressupost de la Generalitat creix, i amb un objectiu de dèficit del 0,1. Això és el que estem treballant. Com li dic, estem tenint reunions amb sectors del país i espero que ben aviat ens posem a treballar tant amb Esquerra Republicana com els Comuns un cop tinguem el model de finançament presentat, pel que estem treballant intensament des de fa quinze mesos, i ho sap vostè.

I sincerament, crec que hi han moltes coses a les que convergim en aquest tema. Vostè diu «gestionar tots els impostos» és el que diu l'acord d'investidura, que

l'Agència Tributària de Catalunya es converteixi en la hisenda catalana i pugui gestionar tots els impostos que es recapten a Catalunya, ja ho diu això l'acord d'investidura, i començarem per l'IRPF. I ja ho he dit moltes vegades, l'Agència Tributària té 850 treballadors, ha de créixer molt per ser capaç de gestionar aquest volum d'impostos. Avui gestionem cinc mil, per gestionar l'IRPF són trenta mil, imagini's tots, però ho farem, estem treballant perquè això sigui així, per això crec que ens podem posar d'acord i per això li demano, doncs, que també vostès, amb el que compartim, que és bastant en aquest àmbit, doncs puguin donar suport quan toqui, esperem que sigui ben aviat.

Miri, jo hi insisteixo perquè es digui moltes vegades una mentida no és veritat, no s'ha retallat cap pressupost, el pressupost..., i si vostè, miri, l'ha executat, que tancarem el 25 és més alt que el del 24 i el 24 més alt que el del 23. No hi ha hagut cap retallada, al contrari, estan creixent tots els departaments –estan creixent tots els departaments– i, a més a més, farem l'objectiu de dèficit. És a dir, no complirem les regles de despesa perquè ens passarem una mica, perquè portem uns anys d'un objectiu de dèficit que no complim, d'un dèficit brutal, li he dit al seu conseller Giró, 1,5, 1,3. Escolti'm, i l'any passat vam fer un esforç del 0,4, però no estem retallant, ni molt menys. El pressupost està creixent i creixerà l'any 26. I jo li vull dir, quan diu vostè capítol 1. Miri, jo no estava al Govern ni el 20, ni el 21, ni el 22 ni el 23, però en aquests anys el pressupost de la Generalitat va créixer a l'entorn del seixanta per cent; del seixanta per cent el noranta és capítol 1, també ho podríem criticar molt, però jo també li vull dir són mestres, són metges, són mossos, però jo no hi era, al Govern. Ho dic també perquè, en fi...

I vostè diu, marxi vostè que m'hi posaré jo. Bé, els ciutadans van votar-nos a nosaltres com a partit majoritari. I també li diré, no sé si vostès són massa creïbles en això quan van sortir d'un Govern en què estaven (*alguns aplaudiments*). Això no ho he vist mai, tu. És a dir, per voluntat pròpia marxi, quan, en fi, l'objectiu de qualsevol partit polític que es presenta a unes eleccions és entrar a les institucions per transformar i vostès van marxar voluntàriament. Algun dia ja m'ho explicaran o ja ho escriuran als llibres d'història.

Per tant, miri, nosaltres ens ha donat la confiança els ciutadans, també a la majoria d'aquesta cambra, i treballarem amb tot estenent la mà no només als grups que ens donen suport, sinó a altres. I crec que l'any passat vam tenir una reunió amb vostès també per a pressupostos, ens van dir, escolti'm, no. Bé, doncs, ja està. Jo recordo al meu despatx, no passa res. Escolti, doncs què vol que li faci? Les coses són com són. Ara, ens agradaria que poguéssim haver-hi un acord majoritari, és clar que sí. Jo crec que hi ha reptes de país importants.

Vostè parlava abans del sector salut, per al sector salut hem creat aquest grup de CAIROS, que està treballant per reformar el sistema. El sistema de salut dedica 16.500 milions d'euros quan fa només cinc anys dedicàvem 9.000; en aquell moment, Guillem López-Casasnovas, catedràtic expert en economia de salut, deia que amb 5.000 milions el sistema estaria ben finançat, i ara hi estem dedicant 6.000 milions més. No és un tema de recursos, moltes vegades és un tema de reformar, de fer les coses diferents, això és evident, i passa amb salut, i passa amb educació i amb molts altres àmbits. I aquí estaria bé tenir també grans acords de país, perquè sinó és veritat que no ens en sortirem. I avui som 8 milions, i fa quatre dies n'érem 6, i les coses estan canviant molt i el ciutadà té un altre perfil, altres necessitats, i és veritat que en alguns àmbits caldria una mica de mirada llarga, una mica de visió de país i poder arribar a grans acords. Això pot ser amb el pressupost? Doncs perfecte. Que no pot ser? Crec que és veritat que amb alguns models –vostè parlava també de coneixement– doncs també estaria bé que ens poguéssim posar d'acord i parlar clarament d'aquests temes sense escridassar-nos, que és el que passa molt sovint en els parlaments –no en aquest, també ho haig de dir– i que poguéssim fer un intercanvi d'impressions com estem fent avui, però sempre pensant en el bé del país. Jo estic convençut que vostès ho fan amb aquest objectiu; nosaltres també. Tant de bo en algun punt ens puguem trobar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les dificultats per a accedir a l'habitatge

300-00200/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les dificultats per accedir a l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, gràcies president. Bona tarda, consellera Paneque. Bé, avui li fem aquesta interpel·lació des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per tornar a posar sobre la taula un tema que és segurament un dels més sensibles, urgents i determinants per al benestar de la nostra ciutadania, que és el dret d'accés a l'habitatge. Nosaltres, consellera, com hem dit en diverses ocasions, no renunciem i no volem renunciar a donar respostes als problemes que preocupen a la ciutadania, perquè sabem que darrere de cada desnonament, darrere de cada jove que no pot emancipar-se, darrere de cada família que destina més del trenta per cent del seu salari al lloguer, hi ha una història de frustració, d'impotència i de desigualtat. I no n'hi ha prou amb fer-ne d'altaveu des d'aquest faristol, sinó que cal que aprofitem totes les eines que tenim, tant al Parlament com al Govern, per passar de les proclames als fets. I som molt conscients de la magnitud i de l'abast de cadascun d'aquests problemes, perquè és evident que l'habitatge és un problema complex, estructural i amb moltes causes i amb molts interessos darrere, i per això cal tenir una mirada àmplia, valenta i transformadora, però també cal un consens ampli per donar resposta a això que ens demana la ciutadania i que sobretot el conjunt de forces d'esquerreres i progressistes d'aquest hemicicle hem de poder estar a l'alçada.

Com deia, l'habitatge és un problema complex i que té moltes derivades; de fet, d'una d'aquestes derivades se'n parlava al darrer Ple, com és el cas de les ocupacions delinqüencials, la majoria de vegades orquestrades per màfies que s'aprofiten dels que són més vulnerables, i no tenim inconvenient en reconèixer i posar de manifest doncs que, efectivament, es tracta d'una problemàtica, en ocasions, també instrumentalitzada de manera racista i classista –també per una

part d'aquesta cambra—, però que òbviament creiem que cal abordar i donar-hi resposta per tal de garantir la convivència.

Ara bé, el que nosaltres no farem és que aquesta conseqüència serveixi d'excusa per invisibilitzar la causa i l'arrel del problema. Per tant, nosaltres no farem com la dreta d'aquest Parlament, des de VOX fins a Junts per Catalunya, d'agafar-se a una sola branca amb l'objectiu d'invisibilitzar tot l'arbre. Nosaltres volem anar a l'arrel del problema perquè el que volem és trobar solucions per a la majoria de la gent del nostre país.

I és aquí on cal que tornem a centrar la mirada en la garantia del dret d'accés a l'habitatge, des de l'arrel, des de la base, perquè és aquí on trobem aquest sistema que és generador de desigualtats i no garant de drets. Catalunya fa anys que planta cara i que combat aquest model especulatiu que prioritza l'afany de lucre, el de fer més i més diners, a la possibilitat que tothom pugui tenir un sostre on viure.

Però, malgrat la pressió de les patronals, dels grans tenidors, del mercat i dels seus tentacles polítics i judicials, també hem avançat. I ho hem pogut fer, doncs, amb la limitació dels preus dels lloguers a les àrees tensionades, perquè la gent hi pugui viure i no hagi de marxar; amb la regulació dels habitatges d'ús turístic, per posar fi a la barra lliure de llicències que hi havia hagut i facilitar que l'habitatge sigui perquè hi visqui la gent, i amb la regulació dels lloguers de temporada i d'habitacions per acabar amb les pràctiques fraudulentres de rendistes i d'algunes immobiliàries, a través de les quals esquiven la regulació de preus dels lloguers, malgrat els impediments del PP i de Junts, el braç parlamentari del rendisme, que han volgut demorar la seva entrada en vigor i el patiment, doncs, de la ciutadania, prorrogant el frau de llei dels especuladors. Uns avenços que cal reconèixer que han estat possibles, encoratjats i empesos per la persistència incansable de la societat civil organitzada a través d'entitats com el Sindicat de Llogateres o la PAH, avenços que tampoc haguessin estat possibles sense unes institucions i sense un govern compromès també amb la garantia del dret d'accés a l'habitatge.

I és positiu que avui siguem més en aquesta direcció i també és positiu que ara el PSC, doncs, formi part d'aquest consens de país. Saben que ens hagués agradat que s'hi haguessin sumat abans, quan, estant Esquerra Republicana al Govern,

doncs, ja portàvem ambicions en aquest sentit. Però, en tot cas, celebrem que s'hagin mogut. I no per reconèixer allò que dèiem llavors, que s'ha posat de manifest ara que és tan necessari, sinó perquè la gent necessita que estiguem a l'alçada d'un repte com aquest i que garantim que tothom pugui tenir un sostre on aixoplugar-se, una casa on viure i un lloc on poder construir el seu present i el seu futur. Perquè només des de la valentia política es poden fer polítiques veritablement transformadores, i és això el que avui volem reivindicar i posar de nou sobre la taula.

Davant de la crisi habitacional que patim, cal continuar fent polítiques valentes i ambicioses, i davant de l'emergència cal actuar, i cal actuar des de l'arrel. Per això, consellera, avui li posem sobre la taula la necessitat de regular la compra d'habitatges si aquests no són per destinar-los a residència habitual o a lloguer assequible. Una proposta que no és el primer cop que se'n parla en aquesta cambra. De fet, avui mateix, a la sessió de control, ha sigut també un dels temes que s'ha posat sobre la taula i que el mateix president Illa, doncs, ha dit que el Govern està estudiant. Ara bé, com que vostès també són el Govern dels molts anuncis i de les poques concrecions, de les moltes paraules, però dels pocs fets, la nostra interpel·lació és per conèixer el detall d'aquesta declaració d'intencions, saber quin mecanisme contemplen per regular-ho i fixar quin és el calendari previst.

Entenem que, tenint en compte l'anunci fet, la situació d'emergència habitacional i la necessitat de donar respostes efectives, ja deuen haver pogut treballar i ja deuen haver pogut aprofundir en aquesta proposta. Perquè el que tenim davant és la perversió del mercat immobiliari, i la picaresca dels grans tenidors a l'hora de burlar la llei. I la complicitat amb l'especulació de la resta de poders fàctics fa, doncs, que sigui difícil donar una resposta completament efectiva per garantir aquesta funció social que hauria de tenir l'habitatge, i és la complementarietat de diferents mesures la que ha d'acabar imposant la garantia de l'interès general, assegurant que cada família, doncs, pugui tenir una casa on viure de manera justa, digna i assequible.

I això ens evidencia que no n'hi ha prou amb regular el preu dels lloguers, sinó que cal acabar amb l'acaparament d'habitatges i l'especulació i, per tant, també cal regular la compra i la tinença d'habitatges, especialment quan té un caràcter clarament especulatiu. Creiem que el fonament és clar: no es tracta de restringir el

dret a la propietat, sinó de subordinar-ne l'exercici a l'interès general. Això vol dir que quan l'activitat econòmica d'un sector, com és el cas del mercat immobiliari, posa en risc drets fonamentals o genera un desenvolupament urbanístic insostenible, els poders polítics tenen l'obligació d'intervenir-hi, és a dir, no només tenim la capacitat d'actuar, sinó que tenim el deure d'intervenir per tal de garantir el dret d'accés a l'habitatge de la ciutadania.

Tenint en compte, doncs, que les mesures que s'han anat prenent fins ara no han estat suficients per aturar amb contundència, amb la contundència necessària, la pujada de preus com per blindar aquest dret, creiem que cal fer un pas més i limitar la compra d'habitatges només per a usos residencials habituals o a lloguer assequible. Per tant, consellera, el que avui li demanem és que aprofiti totes les eines i tots els instruments que té Catalunya per acabar amb l'especulació immobiliària. Tant el marc legal com el competencial permeten aplicar aquesta mesura, i no ens podem permetre el luxe de no fer-ho mentre segueixi havent-hi famílies que no tenen un sostre on viure o que, si el tenen, l'esforç que fan per poder-lo pagar precaritzi les seves vides hipotecant les seves oportunitats de futur. Com va dir el mateix president Illa, l'informe que estudien justifica el marc legal d'aquesta proposta i ho acota a les zones de mercat residencial tens, és a dir, en aquells territoris on s'acredita l'increment de preus desproporcionat. I és aquí on es podria limitar la compra d'immobles només a aquelles persones físiques que els destinin a residència habitual o a lloguer assequible i no a inversió especulativa.

Per tant, aprofitin, doncs, aquest marc habilitat pel Govern d'Esquerra Republicana de les zones tensionades i aprofitin que el Govern té terreny de joc, i, per responsabilitat institucional, juguin a favor de l'interès general i de la gran majoria de la gent. Perquè al final, consellera, això no va només d'habitatge; va de model de país, i un país que permet que el dret a viure dignament depengui exclusivament de la llei del més fort és un país que renuncia a la seva gent.

Nosaltres volem un país on ningú no hagi de marxar del seu barri perquè no es pot permetre el lloguer o la hipoteca, on els joves puguin construir el seu projecte de vida, on les famílies no visquin amb l'angoixa de si els faran fora de casa o de si podran pagar el lloguer, i que els nostres barris no siguin el tauler de joc d'uns pocs.

Per això calen polítiques valentes, perquè regular no és prohibir, sinó que és garantir drets, garantir que tothom té un sostre on viure, i perquè, efectivament, l'habitatge ha de ser un dret i no un privilegi.

Consellera, el repte que tenim davant és majúscul, però també és una oportunitat; una oportunitat per demostrar que la política pot estar al servei de la gent i no al servei dels mercats. Per això li demanem que el Govern posi límits i que faci efectiva la regulació de la compra d'habitatges com una eina de justícia social i de justícia territorial. Nosaltres hi serem, hi serem perquè volem un país on l'habitatge deixi de ser un problema i torni a ser un dret i perquè, davant de l'especulació i dels interessos d'uns pocs, nosaltres triem la gent.

Consellera, li he fet la pregunta al llarg de la meua interpel·lació, però l'hi torno a fer, i li demano concreció: regularà el Govern la compra d'habitatges a Catalunya? Com ho farà i quan ho farà?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputada, la veritat és que vostè deia al final de la seva intervenció que tenim l'oportunitat, efectivament, d'encarar un repte, un dels principals reptes que tenim com a Govern, que, de fet, el president Illa l'ha marcat com el prioritari en l'acció de govern, en aquest any i mig que portem i en el que queda de legislatura.

Crec que estem d'acord en la diagnosi i, de fet, en bona part del camí que vostè assenyalava, no? Més que «camí», camins, no?, perquè ho hem dit en moltes ocasions: les polítiques d'habitatge actuen en diferents àmbits –en la intervenció del mercat, en la construcció d'aquest nou parc d'habitatge públic– i, per tant, són diverses les polítiques que estem desenvolupant en aquest moment. I és veritat que la manca d'habitatge assequible, o les dificultats de la ciutadania per accedir a un

habitatge assequible, és la principal expressió de desigualtat en aquests moments a Catalunya. Les dades ens revelen –ho he dit moltes vegades– que nou de cada deu catalans tenen la percepció de que assolir un habitatge assequible en aquests moments és pràcticament una missió impossible. A més, aquesta és una percepció que afecta capes molt àmplies de la nostra societat; afecta també territoris molt diversos, amb problemàtiques diferents sobre l'habitatge, i ha repercutit sobretot, especialment, a la gent més jove, que té dificultats amb l'emancipació i, per tant, en desenvolupar el seu projecte vital. I suposo –segur, a la llum de la seva intervenció, eh?– que també coincidim que, més enllà de les dades, en aquests moments ja no estem parlant només d'una qüestió econòmica, sinó que té o enllaça o entronca amb aspectes molt importants vinculats a la cohesió i a la dignitat i al futur, perquè és veritat que, sense habitatge, el que és segur és que no hi ha un projecte de vida digna i possible al nostre país.

Per tant, per tot això, com li deia al principi, el Govern ha situat l'habitatge al capdamunt de les prioritats estratègiques de país. Entenem que és una política estructural de país i, d'acord amb això, ho hem d'encarar amb la consciència que té un efecte directe sobre la prosperitat, sobre la convivència al nostre país i sobre el progrés. Per tant, podríem concloure –jo crec que tant vostè com jo, el grup parlamentari que representa i el Govern– que és la base material amb la que estem construint la Catalunya del futur.

Vostè em deia que faltaven algunes concrecions, que fèiem molts anuncis... Concrecions. Per tant, permeti'm que, abans de donar-li la resposta concreta a la pregunta que em feia, li presenti algunes concrecions –en aquest any i mig, eh?– de les polítiques que hem desenvolupat. Miri, per primera vegada des del 2007 –aviat és dit, eh?, són pràcticament vint anys–, Catalunya té a disposició el pla territorial sectorial d'habitatge. No és menor. És l'eina de planificació i és l'eina que ens marca el camí que hem de seguir els propers vint anys. Per tant, bé, és una concreció, és el full de ruta, és la planificació com a país. Avui el tenim, ens dona una visió de conjunt i ens dona aquest marc seriós, estratègic, de treball amb les necessitats de mitjà i llarg termini, però també amb les urgències que tenim. Per tant, aquesta és una primera concreció. Està aprovat, i els grups de treball vinculats, els cinc grups de treball, començaran a treballar ja aquest mes de novembre, desembre.

La reforma de polítiques d'habitatge, amb diferents branques, com l'hi deia al principi, conflueix sempre en intentar aconseguir un objectiu, que és viure a un preu raonable a Catalunya, o, dit d'una altra manera, que no haguem de destinar més del trenta per cent dels ingressos de les famílies a mantenir un habitatge assequible. Una de les primeres línies que vàrem treballar i presentar en el primer debat d'orientació de política general va ser la construcció de cinquanta mil habitatges i les convocatòries de reserva de sòl vinculades. Concreció d'aquell anunci d'ara fa un any en la crida de la reserva de solars: 670 solars arreu del país. Per tant, concreció. I aquí el mèrit no és estrictament del Govern. La crida, amb les condicions econòmiques que acompanyen, pensem que és atractiva, però són els ajuntaments que ho han posat a disposició.

Què significa això en termes d'habitatge? Vint-i-dos mil habitatges, per tant, pràcticament la meitat de l'objectiu que perseguim en aquest primer quinquenni. D'aquests, catorze mil ja tenen promotor. Per tant, això vol dir que ens fan la cessió del solar amb un promotor assignat. Això vol dir que aquests entren en producció al llarg del 2026. Per tant, concreció dels anuncis de fa un any. I dels que queden sense promotor fins als 22.000, 2.500 ja sortiran amb agrupació de solars en els propers concursos a partir d'aquest mes de novembre, desembre. Per tant, aquests també entraran en producció al llarg del 2026. Això vol dir que, dels cinquanta mil, la meitat d'aquest objectiu al llarg de l'any 2026 començarà a entrar en producció. Això vol dir des de moviment de terres, llicència d'obres o finalització d'obres, que d'aquí al 30 de juny, com vostès saben, amb els fons Next Generation hi haurà a l'entorn d'uns quatre mil habitatges que quedaran finalitzats i, per tant, són habitatges concrets on hi aniran a viure famílies concretes amb noms i cognoms. Per tant, concreció.

Sobre el fons de la Sareb, ho saben vostès –a més, l'hem compartit, el protocol de cessió de la Generalitat–, tretze mil pisos i tres-cents solars de la Sareb; solars que aniran a la segona reserva de solars públics, per tant, que també entraran en aquesta roda de producció.

El president Illa va anunciar en aquest debat d'orientació política general, precisament, un nou pas, que són aquests 214.000 nous habitatges potencials –aquí sí que ja parlem d'un termini mitjà, llarg. Aquí també vull dir que, igual que els

cinquanta mil són habitatges de protecció oficial, de lloguer assequible de caràcter permanent, amb aquests 214.000 saben que estem parlant d'habitatge lliure, d'habitatge protegit, i que el que estem buscant és que a l'entorn d'unes seixanta àrees de desenvolupament urbanístic siguin econòmicament viables, es desenvolupin i, per tant, puguem obtenir aquest habitatge lliure i protegit per posar a disposició d'aquest futur parc d'habitatge públic a Catalunya. Rehabilitació del parc existent, regulació dels preus de lloguer per evitar topars, contenir aquests increments desmesurats de preus.

Tot això respon no només a la voluntat de portar equilibri, també tenir un mercat immobiliari que sigui predictable, de conjugar el dret a la propietat privada amb el dret a l'habitatge, de manera que puguem establir –sí– un model d'habitatge que sigui equilibrat, que sigui sostenible i que sigui just, que tingui justícia amb els catalans i catalanes. Per tant, polítiques d'habitatge al servei de la ciutadania. Tot això està en marxa, com li deia. Li he donat algunes dades de concreció. Per tant, tot això, en aquests moments, s'està mobilitzant.

El Govern ha activat també la recuperació d'immobles, com li deia, a través d'aquest protocol que hem signat amb el ministeri, però hem reforçat també amb adquisicions de tanteig i retracte.

A hores d'ara hem adquirit o..., en procés d'adquisició més de dos mil habitatges. Això, a vegades, els pot semblar menor. He sentit algunes afirmacions abans, no?, que semblava una qüestió menor, però és una eina potentíssima per augmentar el parc d'habitatge de manera immediata, però, sobretot –sobretot– per consolidar propietaris; propietaris, llogaters que tenen la tranquil·litat que continuaran vivint en un parc d'habitatge públic, i és el pol absolutament oposat de l'ocupació, i fomenta, precisament, el compromís amb la comunitat.

Els podem dir també que, a més d'aquests dos mil habitatges comprats o en procés d'adquisició, hem també ajudat a seixanta mil famílies –el doble del que s'estava fent en els últims anys– per tenir el suport a pagar el lloguer. Això representa, de fons propis, és una quantitat que, en fi, és important, 186 milions d'euros el 2024. Per tant, són recursos que destinem a mantenir aquestes persones en el seu habitatge i que no es vegin expulsades.

Fons d'emancipació juvenil –que ja el coneixen–; en aquests moments, 1.800 sol·licituds que compleixen els requisits. I, efectivament, i ara aquí això és el que hem fet –vostè em demanava també concreció– i li dono dades concretes d'allò que s'ha fet aquest any i mig i del que continuarem fent.

Però vostè em preguntava altres línies de govern que, efectivament, el Govern i el president Illa ja ho ha dit en diferents ocasions, estem disposats a explorar aquesta compra d'habitatge que no tingui una destinació especulativa, o dit d'una altra manera, limitació de la compra d'habitatge sempre que tingui un ús de lloguer o un ús residencial, sempre entenent que ha de tenir un caràcter temporal, la mesura, sempre entenent que ha de tenir un caràcter de delimitació geogràfica en les zones tensionades.

I, per tant, aquesta és una qüestió que sí que volem explorar, que la volem explorar conjuntament amb els grups parlamentaris que han mostrat també el seu interès. Hem encarregat, a hores d'ara, informes jurídics que ens diguin com i, sobretot, quines modificacions legislatives necessitem, perquè, com vostè sap, aquesta és una qüestió que pot ser també un efecte limitant si això ha de tenir una tramitació al Congrés dels Diputats.

Per tant, sí, la resposta és sí, estem disposats. Quan? Posem-nos a treballar. Com? Esperem a la llum d'aquests informes jurídics la resposta de quins són els camins jurídics legislatius per tal de poder dur a terme aquesta limitació en la compra especulativa.

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, jo he fet la meva interpel·lació amb relació a un tema que ha estat l'últim tema que vostè ha abordat a la seva primera intervenció i li ha destinat trenta segons. Per tant, crec que està molt bé, i segurament és contradictori que diguin que la prioritat del Govern és avançar en matèria d'habitatge.

Tenim molts instruments, s'estan fent coses, però la realitat ens evidencia que aquestes coses que s'estan fent no són suficients. Per tant, tenim la necessitat d'anar més enllà. I nosaltres el que li hem posat avui de manifest és aquesta necessitat de continuar avançant.

Li hem fet una proposta, li hem demanat concreció, i vostè no ha concretat ni ha entrat en el detall d'aquesta proposta. La ciutadania el que necessita són respostes efectives, no més dilacions, no estudis i no a voler-ho entomar amb la bona voluntat –que és important–, però la ciutadania necessita acció, necessita concreció i necessita un calendari, que és el que avui li hem demanat, si és que veritablement la prioritat és avançar en aquesta línia.

Perquè miri, consellera, mentre es parla d'estudis, de bones intencions, d'anàlisi, la realitat avança, i la realitat és que els preus continuen augmentant, que els especuladors continuen fregant-se les mans, que els joves segueixen sense poder-se emancipar i que cada setmana hi ha famílies al nostre país que no poden dormir tranquil·les, perquè no saben si podran pagar el seu lloguer.

Per tant, consellera, no n'hi ha prou amb estudiar, sinó que cal decidir i cal actuar. I si el Govern està disposat a fer un pas endavant, evidentment, ha de saber, doncs, que en aquest Parlament hi ha majoria suficients. Nosaltres li estenem la mà per poder-ho fer, per donar suport a aquelles mesures que ens permetin avançar, i els hi demanem que les aprofitin, perquè si ho fan, nosaltres hi serem.

I sobre el tema que estem tractant, crec que és important posar-hi perspectiva i posar-hi xifres per entendre la realitat o la magnitud del que estem parlant, perquè en els darrers deu anys, el preu del lloguer a Barcelona ha augmentat un quaranta-u per cent, mentre els salaris només han pujat un 3,9 per cent, fet que situa Barcelona com la segona ciutat europea en que s'ha de destinar més part del sou a pagar el lloguer –concretament un setanta-quatre per cent, molt per sobre del trenta per cent que diu Nacions Unides i que vostè ha mencionat.

I mentre la classe treballadora cada cop té més dificultats per pagar el seu habitatge, per contra, la propietat dels habitatges s'ha anat concentrant en cada cop més poques mans, i sí, els propietaris amb cinc o més pisos representen un 7,5 per cent dels titulars, però controlen gairebé la meitat del parc del lloguer –un 44,7 per cent–

i un trenta per cent dels pisos llogats són d'empreses i no de particulars. És a dir, no estem parlant de famílies que volen comprar un pis per viure-hi, sinó de societats, de fons d'inversions i de grans tenidors que compren paquets d'habitatges per especular, per revendre o per pujar-los a preus inassumibles.

I vostè també ho ha dit, les conseqüències d'això són devastadores, perquè ens hi juguem la cohesió del nostre país, el desarrelament i l'expulsió de veïns i veïnes dels seus barris. I el que és encara més greu, que és la pèrdua de la funció social de l'habitatge per convertir-se en un actiu financer i un valor refugi.

Consellera, li hem dit, sabem que és una proposta ambiciosa, perquè suposa intervenir el mercat de l'habitatge amb l'objectiu de fer prevaldre el dret per sobre del privilegi, i som conscients que la dreta, doncs, recorrerà als seus arguments de caràcter competencial i jurídic que habitualment utilitza de manera interessada per defensar els seus privilegis i els privilegis dels qui defensa.

Però al seu Govern –el que assegura que l'habitatge és la principal prioritat– li exigim que no els paralitzi aquest debat, perquè sabem que el marc normatiu i el marc competencial habilita aquesta mesura amb els termes que avui li hem expressat, i el que requereix és valentia política, i això és el que els hi estem demanant.

Per tant, consellera –hi insisteixo i li prego que concreti sobre aquesta mesura–, com, quan regularan la compra d'habitatges a Catalunya. Vostè ha parlat de mesures que ja coneixíem, que estan bé, que estan en marxa, però la realitat constata que és urgent que continuem avançant, perquè els preus continuen pujant, perquè els veïns i veïnes estan sent expulsats dels seus barris i perquè els especuladors al nostre país continuen fregant-se les mans.

Per tant, si estem d'acord amb que cal prioritzar les polítiques en matèria d'habitatge, estem d'acord que la fotografia que tenim ara mateix no ens agrada, però que hem obert una línia de treball en aquest país en els darrers anys, cal que continuem estirant del fil, i, per tant, cal que puguem avançar en la limitació en la regulació de la compra d'habitatges.

Per tant, ara sí que li prego, si us plau, consellera, concreció, com i quan regularan la compra d'habitatges a Catalunya.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, jo crec que havent tingut vostès responsabilitat de Govern, també deuen saber –jo crec que, en fi, és de justícia que ho diguem– que la situació de l'habitatge a Catalunya no l'arreglarem en un any; ho sap tan bé com jo. Llavors això requerirà un temps.

És una situació molt complexa; és una situació que, fonamentalment, el problema de fons, com he dit moltes vegades, és la manca d'una oferta de parc d'habitatge públic assequible, de lloguer i de caràcter permanent.

Per això vàrem començar amb les polítiques de construcció d'aquest parc, perquè és el problema fonamental. Alhora, hem d'actuar i intervenir el mercat. Això és així. Des del primer moment també ho hem fet, treballant el decret llei amb vostès, amb els Comuns, amb la CUP, per tal de veure com podem regular altres usos temporals.

I miri, jo també em pensava que tindria això aprovat el mes d'octubre, i ni és responsabilitat seva, ni dels Comuns, ni de la CUP, ni del Govern, no? Dos grups han decidit, doncs, que paralitzarien o allargarien una miqueta més, perquè com que el mercat no està prou tensionat, doncs, allargaríem unes setmanes més a veure la llum d'aquesta regulació.

Li vull dir amb això que aquesta és una qüestió que no es resol en un dia. Aquesta és una qüestió que trigarem temps. Jo estic molt convençuda que de la seva mà i de la resta de grups parlamentaris de progrés estem dissenyant unes bones polítiques estructurals a Catalunya en termes d'habitatge, però que s'hauran de mantenir en el temps per arribar finalment a aquest desitjat quinze per cent d'habitatge públic protegit que –finalment, sí– equilibri el mercat i asseguri l'accés a un habitatge assequible a Catalunya.

Hi he dedicat nou minuts de la meua intervenció anterior, perquè vostè em deia que molts anuncis i poques concrecions. Llavors, jo li he anat resseguint els anuncis

d'aquest any i mig i li he anat concretant per cadascun d'ells quines eren les concessions, que no són menors, i que, a més, requereixen d'un esforç pressupostari important.

Ara bé, sí, hi estem disposats. Entengui també, si això fos una proposta elaborada directament pel Govern, jo entendria que vostè em digués: «Com, quan? Com, quan?, Com, quan?». Jo ho entendria, però entengui que aquest és un informe que ens ha arribat des de l'àrea metropolitana, que l'estem analitzant, que el mateix informe indica algunes modificacions legislatives que no corresponen al Parlament de Catalunya, que això també presenta unes dificultats, i que jo crec que és prudent que des del Govern puguem demanar diferents informes jurídics que contrastin amb aquest i que puguem veure quina és la millor manera.

Però si vostè el que m'està preguntant és si el Govern té la voluntat de buscar les maneres jurídiques possibles per acotar les compres que no siguin especulatives, o dit d'una altra manera –vostè també ho ha dit–, que els usos estiguin vinculats a allò residencial i de lloguer i no, doncs, a l'especulació, nosaltres hi estem disposats i ho volem fer, perquè és una política més que pot complementar les que ja estem desplegant.

Per tant, jo avui no li puc dir quin dia, però sí que li puc dir que hem encarregat els estudis, i que, a més, estem tenint entrevistes amb diferents persones particulars i sectorials implicades en l'àmbit de l'habitatge que ens ajudin a dissenyar jurídicament com podem aconseguir aquest objectiu d'evitar la compra d'habitatges amb un caràcter especulatiu.

També li dic, fixi's, vostè diu «algunes coses s'estan fent», i li agraeixo. Fixi's si les polítiques estan donant resultats i algunes són, en fi, la continuació de polítiques que vostès havien establert, com el topall de lloguer, que alguns grans fons ja estan dient, no?, que abandonen els seus actius o que volen vendre els seus actius a Catalunya perquè no tenen una bona rendibilitat. Això hauria de ser una bona notícia, i que aquests actius puguin passar a famílies concretes o puguin passar al parc d'habitatge públic amb el tanteig i retracte és una bona notícia.

Per tant, jo crec que anem pel bon camí. Crec que estem dissenyant entre tots –les forces de progrés–, unes polítiques estructurals d'habitatge que estan donant i continuaran donant resultats.

Ara bé, hem de donar també un missatge clar a la ciutadania. Aquesta és una problemàtica que no resoldrem ni en un any ni en dos. Ara, anem pel bon camí, i els estenc la mà per aquest treball conjunt que espero que tornem a tenir, igual que ho hem fet amb el decret llei, per veure quina és la millor manera d'evitar aquestes compres especulatives a Catalunya, sempre mesura de caràcter temporal, sempre acotada a les zones tensionades.

Moltíssimes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat.

Interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat

300-00204/15

És presentat pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Em sembla just dir-li a la diputada d'Esquerra Republicana que gràcies per venir, perquè, al debat de política general, el seu grup va votar en contra d'una proposta similar que presentàvem la CUP.

Dit això, si condensem la història de la humanitat en un sol any, el primer humà naixeria l'1 de gener a les dotze de la nit. El primer dia ja tindria eines, però no controlaria el foc fins a finals d'octubre –en termes històrics, en deu mesos– sense que passés res de rellevant. No honoràriem els nostres morts fins al 13 de desembre. La cova d'Altamira es pintaria el 18 de desembre. Hauríem d'arribar a Cap d'Any..., al 31 de desembre, perquè s'inventés la roda, i la primera màquina de vapor començaria a funcionar passada l'hora de sopar, cap a les deu de la nit. Mitja

hora després, els camperols catalans serien expulsats del camp a la ciutat i es plantaria la primera llavor del mal: es cobrarien els primers lloguers. A les onze i poc sonaria jazz a un local de Nova York i encara sentiríem de fons quan algú saltés d'un edifici i sentíssim parlar del Crac del 29, on l'especulació s'hauria cobrat les seves primeres víctimes. En un minut seria la vaga més gran de lloguers de Barcelona, la justícia passaria per sobre de la legalitat i, poc després, un cop d'estat que acabaria amb totes les aspiracions dels que havien somiat una república lliure.

Recordeu, som al 31 de desembre, queden deu minuts per a les campanades: les vagues salvatges, el cinturó roig, «españoles, Franco ha muerto», el Tribunal de Orden Público passarà a dir-se Audiencia Nacional en qüestió de microsegons, «atado y bien atado». En algun moment neix el PP, però és massa difús perquè puguem dir exactament en quin moment. Thatcher, Reagan, Pujol..., comença el neoliberalisme i no hi hauria alternativa. Però la mà de Déu de Maradona ens recordaria que sempre hi ha partit a disputar, perquè se sap que la gent que dorm en habitacions molt petites acaba tenint els mateixos somnis.

Seguirà l'oli de colza; el VIH, l'estigmatització, perquè el pitjor virus, llavors i ara, és quan s'inocula la por a l'altre. Seguiria la crisi i la desindustrialització i Felipe González ens diria que ens l'aprestéssim nosaltres, el cinturó. A les 23:54, hi hauria un gol de Koeman a la pròrroga del Barça, que guanyaria la primera *champions*, i quedarien cinc minuts per a les campanades.

Netanyahu arribaria al poder i a Palestina ja faria temps que estan tremolant de por i de ràbia. La llei de liberalització del sòl d'Aznar començaria la barra lliure per al rendisme. Aznar guanyaria les eleccions per majoria absoluta i Convergència li regalaria uns vots que no li feien falta. Peix al cove a cada àpat. El Trio de les Açores enviaria les tropes a Iraq, a unes armes de destrucció massiva que ni estan ni se les espera, tanmateix, va ser un bon negoci per a uns quants. Ressonaria el «No a la guerra», ressonaria el «*Nunca más*» i, encara en xoc per uns atemptats a Atocha i pel soroll de fons d'uns informatius que, en aquell moment, ja eren bones *fake news*, encara que encara no teníem aquesta paraula, es diria que «todo es ETA». El 2004 perd les eleccions i després d'uns segons, que se'ns hauran fet molt llargs, l'habitatge costaria un 175 per cent més que quan Aznar havia començat aquest

últim mandat. La bombolla immobiliària i l'especulació acabarien amb la possibilitat de preguntar a casa què es volia ser de gran. S'executarien desnonaments –no sé si ho recorden–, mentre encara havíem de pagar les hipoteques que ens havien fet els mateixos bancs que havíem de rescatar. «Era el mercado, amigo», ens deien.

I en aquell moment la universitat es començava a tancar en banda als fills de la classe treballadora, als quals després se'ls diu que no saben suficient economia i que llavors potser «la democràcia..., no es posible».

En pocs segons començarà a ressonar a les places «No tindràs casa en la teva puta vida» –i potser algú es posa nerviós, però era la consigna que hi havia i és important el rigor històric, també el de la classe treballadora. I neix la PAH i s'ocupen blocs i es doblegava els bancs.

Sonen els quarts i llavors és quan s'ocupen les places i el 15-M i s'ocupen també els col·legis per l'U d'Octubre. Són els mateixos tribunals que diuen que no podem decidir ni quedar-nos a viure al nostre barri ni el nostre futur. I a la primera campanada, més o menys, cauria el naixement del Sindicat de Llogaters. El 8-M i «Som manada»; top manta, que ens ensenya com fer allò correcte; la covid, *para Ayuso «hubieran muerto igual»*; un raper a la presó per dir que *los Borbones son unos ladrones*, i els lloguers, en tot aquest temps tan breu en realitat, s'han doblat en només deu anys, i la gent ja no aspira a tenir una casa ni tampoc a viure sol; en tot cas, a tenir una habitació amb una placa d'inducció i un lavabo.

I en aquest moment de trasbals econòmic ja penses que no podràs escapar, penses si això s'aturarà, si ansiolítics, si antidepressius, alcohol o cafeïna. Són més o menys les possibilitats.

Serà en qüestió de microsegons, Trump, Netanyahu, Le Pen, Meloni, Miley i Torre Pacheco, i Benedetti diria que *despáilate amor que el horror amanece*.

A la darrera campanada, als Estats Units d'Amèrica, on artistes com Bad Bunny han de cancel·lar els seus concerts per por que facin «redades» i deportin els assistents, Mandami guanyaria les eleccions a Nova York amb un programa que parla de fer l'habitatge assequible, acabar amb l'especulació, supermercats públics, impostos als rics i millorar la cobertura sanitària, i potser comença a haver-hi una mica de justícia després d'aquell Crac del 29.

Pensem..., pensem que aquí hi ha unes lliçons que es poden extreure. La primera, que el seu temps no és res comparat amb el nostre. Respecte al nostre temps com a humanitat, la història del rendisme és absolutament insignificant i això vol dir que no existeixen lleis immutables i que té molt més sentit recuperar *Antígona*, que deia que davant d'aquelles injustícies que es volen fer llei, sempre existeixen unes lleis que són molt més antigues que els homes. I lliçó número dos, tot i ser insignificants, els rendistes, en un temps molt breu, han fet un món inhabitable, en el sentit més literal de la paraula. I lliçó número tres, el nostre temps és ara.

Podem jugar a resumir la nostra història. Podem jugar a resumir la nostra història en segons, perquè en deu minuts d'intervenció a mi no m'hi cap ja tornar a donar totes les dades que tothom s'ha après de memòria una vegada i una altra. I sobretot, no m'hi cap l'angoixa que suposa no tenir casa. No tenir el lloc al que dir «casa meva» equival a la cancel·lació del temps. I a aquells diputats que els hi faci gràcia, suposo que és perquè precisament, de treballar, en saben poc; de buscar casa, menys. I sense futur –no ho saben tampoc, suposo–, no hi ha present.

El temps de la humanitat no és el temps de la gent i el que, vist així, pot semblar irrisori, en el present, ho és tot. Les propostes de telèfons d'ajuda, de bízums als rendistes, de declaracions de la ministra dient que si tenim cases per poder servir *un vino y un espeto*, les deixarem a part, perquè creiem que aquí a Catalunya la posició és una altra.

Ara bé, la proposta de construir 210.000 pisos per a la dècada 2030 suposem per un moment que és certa i que es poden fer tècnicament i que aquí segueix la mateixa política i els mateixos governants que ara. Això serien segons, en aquesta història, però aquests segons, contenen en part moltes renúncies, perquè moltíssima gent haurà ajornat no sap fins quan la possibilitat de tenir fills i estaran calculant si els hi donen els diners o no per congelar els òvuls. I moltíssima gent haurà passat les nits plorant amb el terror de què passa si un dia els teus pares no tenen casa i et venen a picar mentre tu encara convius amb amics o amb gent amb qui estàs compartint el pis, que potser pràcticament ni coneixes. Quantes parelles estaran trencades en aquest temps condensat? Quantes dones seguiran amb el seu maltractador? Quants adolescents no podran plantejar-se marxar de casa, d'un lloc on no els volen per

qüestió de gènere o per qüestió de a qui volen estimar? El gest simple de poder penjar un quadre a casa teva és una cosa que generacions senceres hem de posposar, no sabem fins quan; aquesta «tonteria» de poder fer un forat a una paret i poder dir «això és casa meva» és una cosa que ara mateix ja és pràcticament un privilegi.

I això, qui robarà aquest temps? Perquè aquest temps, d'alguna forma, s'acumula quan algú es queda la meitat del sou d'algú. Quan algú es queda un terç del sou d'algú per una habitació és temps que s'està robant. I el PSC no es pot fer responsable de tota aquesta angoixa viscuda en aquest temps. És cert que la política d'habitatge no té a veure amb una sola legislatura. És cert que aquí hi ha moltíssims responsables, però ara mateix són a qui tenim davant i, per tant, és a qui nosaltres hem de parlar.

Cal que siguem responsables del temps que habitem, que és l'ara i no és anar tirant la pilota endavant. Sobretot perquè no volem esperar que hi hagin promeses o que hi hagin mesures que un cop sembla que salten als mitjans comencen a ser més habitables també per a la resta de partits. La gent no pot seguir esperant a que hi hagi partits que s'il·luminin a partir de promeses electorals. No pot seguir esperant que ara, perquè a algú li hagi agradat una campanya concreta a l'altra banda del món, decidim que aquestes són bones propostes.

Per nosaltres és molt important que això sigui una qüestió central i fa un temps, després de que el Salvador Illa ens digués que no li tremolarien les cames per decidir entre l'especulació o el poble, nosaltres vam dir que no deixaríem que aquest malestar s'enterrés amb propostes que no arribaven. Vam dir: «D'aquí no ens mourem, sigui notícia o no sigui notícia, surti a compte o no surti a compte, es treguin vots o no es treguin vots.» I li dèiem honestament que creiem que l'habitatge ha de ser un dret universal per a tots. I creiem que la CUP hem complert. Amb els costos que sigui, perdent vots o guanyant vots, nosaltres vam dir que l'habitatge era una qüestió central d'aquesta legislatura i ens hem assegut amb tothom. Ens hem assegut amb el PSC, amb Esquerra Republicana, amb Comuns i amb qui s'hi hagués volgut sumar, perquè per nosaltres hagués sigut perfecte que la dreta tingués una mica d'humanitat com per poder reconèixer qüestions que són drets

universals recollits, a diferència de l'especulació, que no està recollida ni a la carta més absurda de drets, i, per tant, haguéssim pogut regular això.

Ara diem: «S'ha de seguir.» S'ha de seguir perquè no pot ser que tornem a enganyar la gent. S'ha de seguir perquè l'antipolítica es basa precisament en què hi hagi lleis que s'incomplixen i en què hi hagi promeses que s'incomplixen. Aquí i ara. I ho dèiem, tampoc és responsabilitat només del vostre Govern, és la *ristra* de promeses incomplertes en dècades la que ens ha portat a la situació en la que estem, en la que cada vegada hi ha menys diputats d'esquerres en aquest Parlament, per a qui s'ho vulgui autoconsiderar. Per això, havent complert, li diem: «Seguim.»

I per això, aquí i ara. I tal com portem un mes repetint, diem que cal prohibir, no regular, *prohibir* la compra especulativa d'habitatge; que cal abaixar els preus del lloguer, que era el que reclamava una manifestació amb 175.000 persones, el lema de la qual era: «S'ha acabat.» I tercera, és necessari que limitem el nombre d'habitatges que es poden tenir fins que tothom pugui tenir una casa. O tots o ningú.

Tornem a fer nostres els lemes que ens van portar a ser un país que sempre estava al capdavant de tot, també quan hi havia franquisme. Aquí i ara, que el temps no torni a estar mai més en mans d'uns pocs. Podem repartir-lo i podem fer-ho ara, i en aquest sentit han de decidir.

La nostra pregunta és clara; és: podem seure a treballar totes les forces polítiques que coneixem i reconeixem l'habitatge com un dret? Sí o no? I que, per tant, això no sigui una qüestió de veure qui pot córrer una mica més per una carrera electoral que mai no arribarà a bon port.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, diputada. Quasi..., era per respondre-li que sí a l'última pregunta. Crec que... –no s'ho agafi malament–, crec que només vostè és capaç de fer aquest repàs de línia del temps en menys de cinc o sis minuts que deu haver trigat a fer-ho.

La veritat és que la nostra posició com a Govern és honesta. Li dic molt sincerament i li haig de reconèixer també –ho he fet en altres ocasions– que la CUP es va allunyar de sectarismes, que potser en altres ocasions ens havien allunyat, i s'han assegut també d'una manera sincera, rigorosa i honesta amb el Govern per tal de treballar en l'àmbit de l'habitatge i ho vull agrair perquè ha estat així i espero que continuï essent així.

Sé segur que coincidim en la idea que l'accés a l'habitatge –i ho deia abans a la diputada Esquerra Republicana– s'ha configurat com una de les principals expressions de desigualtat a Catalunya. La situació de l'habitatge al nostre país, abans també intentava argumentar-ho, requereix actuacions urgents d'intervenció del mercat, com la que vostè em comentava, aquesta compra especulativa d'habitatge que hem de veure, efectivament, com la cristal·litzem en una proposta, i espero que aquí també hi pugui haver aquest treball honest i rigorós. Però també calen perspectives de futur clares per estructurar un sistema sòlid d'accés que garanteixi a Catalunya, de manera sostenible, aquest dret a l'habitatge, amb independència dels colors dels diferents governs que puguin venir. Aquesta és una política que jo espero que sigui estructural –o «polítiques» en plural– i que es pugui mantenir en el temps per conformar aquest parc d'habitatge públic, de lloguer assequible, permanent, del quinze per cent a Catalunya.

Ahir mateix, per exemple, per situar-nos en el problema a resoldre, el diari *Neutral* publicava una informació amb un mapa de les zones d'habitatge tens a tot Espanya, que crida l'atenció pel fet que només quatre comunitats apliquen aquest criteri de manera general, homogènia: Catalunya, Aragó, País Basc i Navarra, a més de la ciutat d'A Coruña. És una situació que afecta més de 8 milions de persones, que es troben emmarcats amb un preu d'habitatge desbocat, sobredimensionat.

Per tant, l'habitatge sí és la ferida més visible d'un sistema econòmic que durant anys ha tolerat un excessiva especulació en aquest àmbit i que ha afectat un dret que alhora toca el benestar, en aquests moments, d'àmplies capes de la societat

catalana. I que ho ha fet, també ho hem de dir, amb la complicitat de les forces de dretes, i per això és bo..., i jo, la veritat és que haig de dir que em sento còmoda treballant amb l'arc parlamentari d'esquerres, de progrés i que tinguem la capacitat d'arribar a acords, més enllà de les diferències que ens sabem i que ens coneixem, i que siguem capaços d'atrapar objectius en l'àmbit de l'habitatge.

Cada dia veiem casos, vostè també n'esmentava alguns, de famílies que han de destinar més del quaranta per cent... Què dic? El quaranta i el cinquanta per cent dels seus ingressos a mantenir el seu habitatge. Joves que no es poden emancipar. Ciutats amb massa habitatges buits i persones sense sostre. Aquesta és una situació que, efectivament, no ens podem permetre com a país i que vostès ho denuncien. Fan bé de denunciar-ho. I és veritat, vostè també ho deia, no és única la responsabilitat d'aquest Govern, però sí que és veritat que en aquests moments ens trobem amb la responsabilitat de donar-hi resposta.

Pensem que ho estem articulant. Pensem que ho estem fent, que coneixem la situació que s'està vivint en aquests moments a Catalunya i que estem posant a disposició polítiques concretes i instruments que fan possible començar aquest camí cap a la solució. I cregui'm, quan diem que volem garantir el dret a l'habitatge a Catalunya, des del Govern no és un eslògan. De debò que li haig de dir que hi ha un compromís i una posició honesta per recórrer aquest camí de solució. És una política de país –voldríem que fos de país–, que exigeix temps, que exigeix planificació, que exigeix diàleg i, sobretot, molta coherència.

I a l'aixopluc d'aquests principis hem emprès el que pensem que és una transformació estructural, per tal de revertir el concepte de que l'habitatge no ha de ser més un bé d'inversió, sinó que ha de ser un dret per al conjunt del poble de Catalunya. La situació la coneixem tots: preus desbocats, desigualtats, segregació urbana, expulsió de veïns de centres històrics, una generació sencera amb problemes d'accés a l'habitatge.

Això vol dir, d'alguna manera, que hem de redefinir les regles del joc que teníem fins ara, reforçar la presència pública en la planificació, i en aquest sentit, el desenvolupament d'aquestes àrees, d'aquestes prop de seixanta àrees de desenvolupament va en aquest sentit: reforçar la presència de lo públic en el

desenvolupament urbanístic i d'aquest parc lliure però també protegit, la regulació, la gestió del parc immobiliari... Importantíssim, en parlem poc aquí, però la gestió del parc que anirem conformant és importantíssima: amb quins actors ho fem, amb quins convenis... No podem només des de l'Agència d'Habitatge, no poden només els ajuntaments sols, ampliar el parc d'habitatge assequible i de lloguer social i establir mecanismes d'equilibri dels preus i d'aprofitament del sòl. No es tracta només de construir més –en parlem molt perquè manca aquesta oferta, però no és només això–, sinó d'aconseguir que la seguretat de tenir un habitatge deixi de ser una decisió del mercat i passi a ser una garantia col·lectiva, com ho és el de la salut o com ho és l'àmbit de l'educació.

Parlem, en certa manera, d'un gir que situa la dignitat i la cohesió social per damunt de qualsevol benefici que sigui immediat i que reivindica el paper de lo públic, de l'Administració, en la defensa d'aquest criteri, que al capdavall, també és la defensa del bé comú. No és senzill, com deia abans, no serà ràpid, no és una situació fàcil. Tenim..., en aquests moments hi ha dades publicades del segon trimestre de la contenció de rendes, continua la tendència a la contenció dels preus de lloguer, amb una reducció acumulada al llarg d'aquests mesos, d'aquest any i escaig, d'1,9 per cent a les zones de mercat residencial tens. Per tant, les mesures de contenció funcionen; de contenció, és veritat que no hi ha baixades espectaculars, això és evident, però sí la contenció del mercat desbocat que teníem abans de la contenció de rendes. Des del primer trimestre del 2024, el darrer sense contenció de rendes, els preus de lloguer s'han reduït de manera acumulada un 4,9 per cent a Barcelona ciutat i un 1,9 per cent al conjunt dels municipis declarats zona de mercat residencial tensat. Als municipis que no, els que no estan inclosos en les zones declarades de mercat tens, els preus en aquest mateix període han incrementat. Per tant, no és només que haguem aconseguit aquesta contenció de rendes, sinó que veiem com en les zones no tensionades, no de mercat tens, es produeix un increment d'un 6,6 per cent en les rendes de lloguer.

Com a dada comparativa, també de referència: la inflació a Catalunya ha pujat un 3,5 per cent. Durant el segon trimestre del 2025 s'ha produït també un saldo positiu de 2.285 contractes de lloguer habitual vigents més a Catalunya. Ho dic per aquells discursos de que la contenció de rendes està provocant una disminució dels

contractes de lloguer habitual; no és cert. Des de l'inici de contenció de rendes hi ha 14.124 habitatges més amb un contracte de lloguer habitual al conjunt de Catalunya –aquesta dada és del conjunt de Catalunya.

Per tant, tres línies generals, l'alça del preu del lloguer es conté en les zones de mercat residencial tens, hi ha un menor creixement del lloguer de temporada, també, i el mercat de lloguer està actiu i funciona amb normalitat malgrat aquesta regulació i malgrat el que se'ns deia des d'alguns sectors i grups parlamentaris.

I li dic el mateix que deia en la intervenció anterior: aquests acords progressistes que estem travant són tan necessaris com imprescindibles. He repassat també d'altres polítiques en l'anterior, per tant, no hi insistiré ara. En definitiva, el que sí volia defensar en aquesta primera part de la intervenció és que defensem un model que actua en el curt, però que també vol actuar en el mitjà i en el llarg termini, que combina urgència i planificació, i en aquest sentit, també el desenvolupament d'àrees amb aquests 214.000 habitatges potencials a futur, que construeix però que també regula, i que equilibra el mercat des de la consigna que el benefici només té sentit si és un benefici col·lectiu, sinó no té cap mena de sentit.

Per tant, l'objectiu que perseguim és arribar el més aviat possible, tot i que no serà immediat, a tenir entre un nou i un quinze per cent d'habitatge protegit a futur a Catalunya, a estimular la construcció sostenible i a assegurar –i a assegurar–, i serem en això taxatius, el compliment de la normativa a tot el territori.

Per tant, diputada, espero haver convençut que el dret a l'habitatge no és una proclama del Govern, no és només una promesa; és –espero que sigui– una obra col·lectiva de les forces de progrés al Parlament i que cregui'm que el Govern hi posarem tot l'esforç i tot el treball que sigui necessari per tal de que aquest objectiu sigui assolit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, consellera. Per a la rèplica té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, aquesta rèplica, en realitat, podria ser molt, molt ràpida. Perfecte, consellera; doncs nosaltres ja ho hem dit: el nostre objectiu és la prohibició de l'especulació amb l'habitatge. Si vostès també ho volen, falta temps per posar-nos a treballar en aquest sentit i fins a les darreres conseqüències. Ara bé, m'haurà de permetre que..., seria just dir-li que crec que el sectarisme és que es debatés més l'ampliació de l'aeroport a ESADE amb la patronal, que precisament no li vol bé a ningú que cregui una mica en els drets humans, que no en aquest Parlament, per treure lo que és sectarisme.

I de fet, jo crec que en realitat la CUP a lo que ens adherim molt és a la màxima de que la nostra tasca no és fer la desesperança convincent, sinó l'esperança possible. Cada volta que hi hagi possibilitat de que realment s'avanci fins a l'arrel dels problemes amb allò que realment li passa a la classe treballadora d'aquest país, a nosaltres ens trobarà, crec que ho han dit tots els meus companys una volta i una altra.

Té raó en moltes coses que ha posat sobre la taula sobre com operen i no aquestes lleis. De fet, hem de ser conscients que juguem en un taulell que, com sempre, està desnivellat. En aquest sentit, sabem que hi ha estocs sencers d'habitatge que es retiren del mercat per dir que no n'hi ha, per així poder dir que la contenció no funciona. Nosaltres creiem que la contenció i tota la resta de lleis a l'entorn del dret a l'habitatge funcionaran millor quan hi hagi sancions i quan pugui operar realment aquest cos d'inspectors que vam posar sobre la taula de les negociacions perquè, de la mateixa manera que en el dret laboral necessitem cossos d'inspectors que estiguin allà a primera línia defensant aquests drets, també ho requerim en el cas de l'habitatge. I en aquest sentit, una altra equiparació: creiem que de la mateixa manera que en el món laboral requerim de sindicats que estiguin a primera línia i que permetin l'associació, en el món de l'habitatge també. És una gran notícia que hi hagi ja una confederació de sindicats d'habitatges a Catalunya, és una gran notícia que existeixi el Sindicat de Llogateres i ara necessiten un marc legal en el que operar.

Les lleis no volen dir res en el curs de la història; les lleis no són més que la cristallització de voluntats populars que en un moment determinat han aconseguit que els representants del poble –que per això se'ns paga i per això estem aquí– les

posin sobre la taula i les facin llei. No són res més. Per tant, necessitem aquest marc jurídic, perquè la vaga de La Caixa, si ha tingut resposta, ha sigut perquè ha trobat un ressò en les polítiques d'aquest país, però perquè es va poder donar. No podem fer que la gent estigui realment posant en risc el lloc on viuen cada vegada que s'han d'enfrontar a grans poders que no volen que els drets més bàsics es compleixin.

Ens agradarien també dues coses –i després seguirem amb les *fake news*. La primera és que creiem que és una bona notícia que això passi, però que ho veiem d'una manera en que..., i entenguim, eh?, i em dirigeixo al conjunt del Govern –i de fet és un petit avís per a navegants als possibles governs que hi hagin. Crec honestament que l'habitatge és d'alguna manera lo que s'havia dit que havia de ser en el seu moment la terra, és a dir, que ara mateix ens ho juguem tot en repartir aquest habitatge com ens havíem jugat tota –qualsevol que es consideri socialista o alguna de les seves possibles declinacions en aquest país–, quan parlem de repartir, la terra. I crec que si no avancem en aquest sentit, la història, aquesta llarga història, passarà per damunt de qui s'hi posi en contra. S'hi posin en contra, estiguin a l'oposició, estiguin al Govern, tinguin més diputats o en tinguin menys. I crec que llavors aquests partits que estiguin en contra no hauran sigut més que un breu interludi. Un interludi fet de moltes promeses, un interludi fet de moltes *fake news*, però un interludi que concentrarà tot el dolor d'una generació a qui no li quedarà cap més remei que prendre's la justícia pel seu compte, deixar de pagar el lloguer al seu rendista, cridar a la vaga de lloguers, i llavors qui estigui al Govern en aquell mateix..., en aquest cas, vostès, ja no tindran un problema amb l'habitatge, tindran un problema amb això que vostès diuen «ordre públic». I llavors la pregunta que afrontarà el seu Govern sobre els polícies serà quants polícies s'envia a cada desnonament de tots els que s'hauran d'executar a Barcelona, on hi ha moltíssims, milers de contractes que en breu acabaran. I en aquell moment, en aquest Parlament, doncs, ja no ens adreçarem al Govern sobre el problema de l'habitatge, sinó que ens haurem d'adreçar a la seva companya i consellera Núria Parlon sobre el que estigui passant pel problema de l'habitatge no resolt.

Aquest no és el nostre objectiu. Nosaltres no som els de *cuanto peor, mejor*, nosaltres som els de donar respostes i solucions. Ara bé, sabem que l'habitatge serà

un dret, ho sabem amb la tranquil·litat de que hi ha lluita sense cap mena d'esperança, que és bastant millor, aquest tipus de convenció.

I per últim, per a tots aquells que voldrien dir que l'habitatge només és un problema urbà, que el territori, que la resta, recordar-los que a les comarques del Pirineu i d'Aran ha augmentat el cinquanta per cent el preu del lloguer des del 2005 i es destina un vint-i-quatre per cent de les rendes al lloguer, que a aquest país l'habitatge turístic és un problema molt més enllà de Barcelona i que, en general, el problema del lloguer no és en cap cas minoritari. Quan parlen de defensar famílies, quan parlen de defensar gent gran, recordin que els llogaters ja representen el cinquanta-tres per cent de les llars entre 16 i 29 anys; que la impossibilitat d'estalvi del lloguer, suposa quasi la meitat del sou, és una cronificació d'aquesta situació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); que l'onze per cent –i ja acabo– dels enquestats de l'últim baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió ho considera el principal problema a Catalunya. Malgrat les campanyes de difamació i d'odi que es fan des d'aquest Parlament i des de moltíssims mitjans de comunicació, intentant que el problema sigui el teu veí, encara, avui dia, i per sort, l'habitatge segueix sent el primer problema, i això és una esperança, jo crec, per a tothom que tingui una miqueta de dignitat en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí. Moltes gràcies, diputada. Efectivament, vostè feia esment del que pot representar el problema de l'habitatge més enllà de l'àmbit econòmic o constructiu, no?, i l'escletxa que pot significar per on se'ns escolen discursos d'extrema dreta i de confrontar veïns amb veïnes d'un mateix barri per posar-los en competència amb un recurs que en aquests moments és escàs. Per tant, efectivament, no estem parlant només de construcció, li ho deia en la primera intervenció, sinó que estem parlant

d'una qüestió que té a veure amb la cohesió social i que té a veure amb el benestar dels catalans i catalanes.

Per tant, totalment d'acord. És veritat, tampoc cal allargar-me més, però sí que, com que ha fet esment, i és veritat, dels moviments socials que han impulsat també durant molt de temps diferents polítiques i que han treballat, no?, al costat de famílies amb dificultats amb habitatge, aprofito també, perquè és veritat..., vostè feia esment d'aquests fons vinculats a ImmoCaixa, que des del Govern, ja en el Govern anterior van fer algunes actuacions de compra i que hem continuat i que volem completar per donar tranquil·litat a les famílies que hi viuen. Un potser podria pensar que destinar recursos públics, no?, a comprar aquest tipus d'actius..., però finalment en la balança, efectivament, poder mantenir aquestes famílies en aquests habitatges i donar la tranquil·litat que no hagin de patir més per quin dia els faran fora, doncs val la pena. Aquest mitjans de novembre, a meitats de novembre comprarem cent setanta habitatges més del fons d'ImmoCaixa, 15 milions d'euros; ho aprovarem pel Consell d'Administració d'Incasòl i, per tant, ja procedirem a la compra. I des de l'entrada a govern fins ara, d'aquests actius hi ha hagut una compra de 875 habitatges –no és poca cosa, 875 famílies–, alguns estan buits i podran anar-hi famílies noves, però 875 en total, 57 milions d'euros. I efectivament, doncs, aquí hi ha hagut el treball de diferents moviments de la societat civil organitzada que han impulsat també aquesta política.

Per tant, acabo dient-li, el Govern estudiarem aquesta prohibició de compra d'habitatges amb finalitats purament d'inversió en zones de mercat tensionat, amb l'objectiu de protegir aquest dret a l'habitatge i de frenar aquesta escalada de preus. Hem encarregat, com deia abans, diferents estudis per analitzar la viabilitat jurídica i econòmica i, en aquest sentit, jo crec que el president ha estat molt clar quan ha afirmat que cal actuar també amb aquesta seguretat jurídica, saber quins marcs normatius hem de modificar, amb quines institucions les hem de modificar per poder evitar possibles conflictes legals.

Aquesta és una proposta, un estudi de possibilitat que també s'ha d'inscriure en aquest context que li deia al principi de canviar la manera de com entenem les polítiques d'habitatge, com s'han entès tradicionalment les polítiques d'habitatge a

Catalunya i trobar aquest equilibri que situï l'accés a l'habitatge en benefici..., o de preservar el dret a l'habitatge per sobre de qualsevol altre dret en la situació que vivim en aquests moments. És veritat que aquest estudi, aquest pla estratègic metropolità de Barcelona avala la viabilitat d'aquesta restricció en àrees declarades tenses i, per tant, de seguida que tinguem aquest retorn d'aquests informes que hem demanat, alternativament, ens disposem a parlar amb vostès i amb els grups que ja han mostrat també –Esquerra Republicana i els Comuns– la seva disposició a treballar aquesta proposta.

I, de la mateixa manera que crec que assolirem l'objectiu de tenir els usos temporals regulats abans d'acabar aquest 2025, doncs espero que també puguem assolir aquest objectiu conjuntament. I li dic novament que la posició del Govern en aquesta qüestió és honesta, que hi posarem tots els recursos i tota la feina que calgui, i sempre, això sí, com ha dit el president, que tinguem un marc de seguretat jurídica, que crec que vostès també comparteixen que és el que cal per poder-ho desenvolupar, i tampoc donar missatges que després no puguem complir des del Govern ni amb els grups parlamentaris que ho hagin impulsat.

Moltíssimes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les llistes d'espera.

Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les llistes d'espera

300-00201/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bona tarda, consellera. Miri, el president Illa, quan es va presentar a la campanya com a candidat, portava com a punt central, o com un dels punts centrals de la seva proposta política, recuperar l'excel·lència en els serveis públics, especialment en sanitat, no? I, de fet, el programa electoral del Partit Socialista, a la seva pàgina 102,

parlava de les llistes d'espera i, de fet, situava tres punts sobre els quals nosaltres parlarem avui: atenció primària, evidentment, també atenció, en aquest cas, de consultes externes o amb l'especialista i, finalment, també salut mental, no? De fet, en aquest cas, en atenció primària, situava un punt –cito literalment–: «Temps màxim garantit de quaranta-vuit hores a l'atenció de consultes en atenció primària», bé, com a element principal. Després també parlava de que els terminis de referència, en aquest cas per visita amb l'especialista, fossin terminis màxims i, per tant, exigibles pels pacients, i, finalment, també parlava d'un pla de xoc de salut mental infantil i juvenil, no?, aquests tres elements, i, de fet –després també m'hi referiré–, especialment en la feina que va fer el Partit Socialista quan estava a l'oposició, situant les llistes d'espera, en aquest cas, pel que fa referència a proves diagnòstiques i intervencions quirúrgiques, però sobretot visita a l'especialista com un element central. De fet, el nostre acord d'investidura –i torno a citar literalment– parla de que «s'ha de garantir que la visita a l'atenció primària es produeixi en un màxim de quaranta-vuit hores, i, sobretot, augmentant i incrementant el seu caràcter presencial».

I, per tant, entro en els primers temes que li volia preguntar, que és on som. És a dir, fa un any, o una mica més, que vostès governen, una mica més que vostè és consellera, en aquest cas, de Sanitat, i nosaltres li volíem preguntar si estem millor o estem pitjor que fa un any en atenció primària. Que ens doni dades, no? I per tant, nosaltres sempre ho hem situat. L'atenció primària és per nosaltres el centre i el cor del sistema, perquè, a més a més, el que provoca... –i segurament no l'hi he d'explicar–, que és, en aquest cas, quan es produeixen demores en la visita, en aquest cas, al metge o a la metgessa de família, el que acaba provocant són dues qüestions: la primera és un col·lapse de les urgències hospitalàries i, en segon lloc, que acaba, no?, o que va creixent en aquest cas el volum de població que va intentant o fins i tot acaba passant-se a les mútues privades de salut.

I aquesta també és la segona pregunta que nosaltres li volíem fer; de fet, vostè, quan va comparèixer com a consellera, va situar que un dels seus reptes i les dificultats que teníem era el creixement sostingut, en aquest cas, de part de la població que contractava una assegurança privada de salut, sobretot, no només aquelles..., en contra del que es pugui pensar..., d'aquelles famílies que tenen més recursos, sinó

al contrari, és a dir, aquelles famílies amb menys recursos que fan un esforç davant de la dificultat i, en aquest cas, la fallida dels serveis públics. Per tant, l'hi pregunto, la segona pregunta que li voldríem fer: creix el nombre de persones que contracten una assegurança privada de salut a Catalunya o disminueix, després d'un any de govern?

I jo sé que segurament vostè em contestarà que ja han posat fil a l'agulla i que, bé, la seva, diguéssim, gran proposta o, en tot cas, la manera d'abordar-ho, fruit de la mà del CAIROS, d'aquest Comitè d'Avaluació, Innovació, Reforma Operativa del Sistema de Salut –fem servir moltes sigles, però en tot cas, no?, està bé que també sapiguem de què parlem–..., en tot cas, de la mà del grup CAIROS, els centres de salut integral de referència, o el CSIR.

I la pregunta, o la tercera pregunta que li volíem fer és com estan funcionant; si tenen ja dades i, per tant, millora l'accessibilitat; si ens acostem a aquestes quaranta-vuit hores o ens n'estem allunyant. La sensació –igual, no?, és una sensació errònia– és que no anem bé, eh?, igual ens estem equivocant. Tampoc en el CSIR. Segurament... Potser és un cas aïllat, no ho sé. Però a nosaltres ens arriba en aquest cas bastant bastant, per diferents punts del territori i diferent gent, que estem molt lluny del termini de quaranta-vuit hores per tenir visita en aquest cas al metge o a la metgessa de família.

L'hi posaré només un exemple, d'un company nostre de Vic. En aquest cas, el seu centre d'atenció primària de referència és el CAP Vic Nord, que, si no m'equivoco, forma part d'aquest programa també dels centres de salut integral de referència, que demanava hora el 29 d'octubre per visitar-se al metge de família. Li van donar hora, sap quan? El 10 de desembre, quaranta-dos dies. Quasi de les quaranta-vuit hores passem als quaranta-vuit dies. Per tant, jo el que li vull dir és: no sembla que estiguem millor, però en tot cas, no?, també esperem que ens pugui donar llum sobre la situació que a nosaltres ens alarma i que realment ens preocupa, especialment, amb l'atenció primària.

Segona qüestió que nosaltres li voldríem situar: les llistes d'espera, i especialment per a les visites amb l'especialista. Va ser, com deia, un tema que vam treballar, i en aquest cas també la diputada Assumpta Escarp, que compartíem també Comissió

de Salut la passada legislatura. De fet, fins i tot en algun dels acords de pressupostos que van tancar amb el Govern del president Aragonès, van situar partides concretes, en aquest cas, per fer front a les llistes d'espera.

I, clar, evidentment, no li podem demanar que en un any resolgui tots els problemes de la sanitat pública de Catalunya, però que sí, no?, si teòricament havíem d'excel·lir amb els serveis públics, lo que li podríem demanar és que estiguessin millor que fa un any. I el problema, com a mínim –sí que ho vèiem amb les llistes d'espera–, és que estem pitjor que fa un any. De fet, segons les dades que ha facilitat el seu propi departament fa pràcticament un mes, el termini d'espera per a la primera visita a l'especialista estava al voltant dels cent divuit dies, quan fa un any n'eren cent quatre, no?, que ha crescut un dotze per cent més. Per tant, no sembla que anem en la línia d'excel·lir en els serveis públics i, per tant, en el blindatge dels serveis públics. Les més afectades, en aquest cas les especialitats més afectades: parlàvem d'urologia –cinc mesos–, o en aquest cas fins i tot, no?, arribant, diguéssim, a la capdavantera d'aquesta classificació no gaire positiva, era traumatologia, amb un termini d'espera de sis mesos, no? I, per tant, això és evident que és un problema, perquè acaba retardant moltes vegades també els processos quirúrgics. I, per tant, nosaltres, òbviament, creiem que aquests terminis de referència doncs pràcticament només s'acaben complint, i de manera, allò, *rozando el palo*, que diria la meva àvia, en oncologia i cardiologia. Però, en tot cas, segurament vostè té dades més actualitzades i ens les pot traslladar, no?

I una de les qüestions, també, que ens preocupa, i que ens alerten també professionals de la sanitat pública, però especialment de l'atenció primària, és no només aquestes qüestions, aquestes llargues llistes d'espera, sinó que també en molts casos són les consultes externes rebutjades. És a dir, en molts casos, per exemple, el metge en aquest cas d'atenció primària o la metgessa d'atenció primària deriven en aquest cas a l'especialista i pràcticament al voltant d'un vint per cent acaben sent rebutjades, cosa que encara, evidentment, allarga moltíssim més els problemes. I, per tant, nosaltres li volem proposar, o en tot cas també li voldríem preguntar què pensa fer. Perquè, teòricament, segons el que hem llegit, és que el departament considera que no hi ha d'abocar més recursos, sinó que no és un problema de recursos, eh?, per tant, no és un problema d'abocar-hi més pressupost,

sinó quines mesures pensa fer vostè perquè realment avancem en la reducció, en aquest cas, dels temps d'espera per a la visita de l'especialista?

I el tercer punt que nosaltres també li volíem situar és la situació pel que fa referència a salut mental. Vostè sap que professionals dels centres de salut, en aquest cas, d'infants i joves li han traslladat un manifest, que segurament faran públic aquests propers dies –em sembla, pràcticament signat pels directors o pels responsables de trenta dels cinquanta-dos centres–, que bàsicament parla d'agendes saturades, pressió dels usuaris i, evidentment, també demores en les llistes d'espera. Sobretot aquest, també, un tema que, en el tema especialment de la salut mental moltes famílies ens traslladen, que és: més enllà de quant triges a la primera visita, és també el temps que triges a tindre la continuïtat de les visites. És a dir, fins i tot moltes vegades, des de que tens una visita, no?, per un problema greu de salut mental, triges dos mesos a tenir la següent visita, amb la desesperació que tenen moltíssimes famílies, no? I, per tant, a més a més, amb situacions de desequilibri territorial. Penso especialment..., és un problema que s'agreuja especialment a Lleida, Tarragona, Girona o la Catalunya Central. I això mateix també el que acaba provocant és el col·lapse en aquest cas de les urgències sanitàries, especialment als hospitals de Barcelona, a les urgències sanitàries vinculades a salut mental.

Nosaltres ja li vam fer una proposta. De fet, està en l'acord d'investidura, que era aquest psicòleg gratuït sense cita prèvia per intentar..., atenció psicològica, millor dit, gratuïta sense cita prèvia, especialment per a infants i joves. Vostè no hi creu. De fet, vam estar compartint una reunió entre... Li demanàvem que fes com a mínim un programa pilot –a vostè, que li agraden tant, també, els programes pilot– per veure si funciona o no. Ho dic perquè hem d'intentar també buscar solucions innovadores a problemes que són molt complexos i que són molt difícils, perquè, segurament –jo ja l'hi reconec–, no és senzill per la manca de professionals. Però, en tot cas, això estava a l'acord d'investidura. I, per tant, si aquesta no és la solució –nosaltres seguim pensant que sí–, què és el que vostè proposa també en aquest cas davant de les llistes d'espera que afecten especialment els infants i joves amb salut mental?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per respondre té la paraula l'honorable senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé, moltes gràcies. Moltes gràcies, diputat, per la seva interpel·lació. Les llistes d'espera a Catalunya realment presenten una situació equiparable a fa un any, eh? Tot i l'increment destacat d'activitat en gairebé totes les línies, les llistes es mantenen amb poca variació, perquè s'incrementa més ràpid la demanda que no pas l'oferta de serveis i l'activitat d'aquests serveis. En els darrers anys, el CatSalut ha incrementat el volum de contractació sanitària, lo que ha permès incrementar l'activitat quirúrgica, més proves diagnòstiques i més primeres visites –vostè ho sap–, un vint-i-cinc més de les plantilles. A dia d'avui hi ha quasi 6.000 milions més d'euros en el sistema des de la pandèmia. De les llistes d'espera que estem parlant avui... Si avui parlem de llistes d'espera és bàsicament perquè es treballa més. I és curiós, és paradoxal.

Un dels temes que inevitablement està aquí, que jo li he explicat, no sé, cada vegada que m'han posat el micro al davant, és l'envelliment de la població com un element de pressió sobre el sistema sanitari, que impacta directament en les llistes d'espera. La població de més de seixanta-cinc anys consumeix el quaranta-set per cent dels recursos sanitaris públics, tot i que només és el vint per cent de la població, d'acord? Cada vegada que creixi un u per cent més aquesta població de seixanta-cinc anys, eh?, que és gairebé mig punt cada any, són exactament 147 milions d'euros més que ens costarà la seva atenció. Vull recordar aquí que els pressupostos estan prorrogats des de fa dos anys –que jo no hi era però vostè crec que sí.

Addicionalment, la innovació, la major capacitat de les solucions anestèsiques i la personalització dels tractaments eixamplen el perímetre de la indicació a més pacients, fa créixer l'àmbit de les indicacions quirúrgiques, de les consultes externes que les precedeixen i de les proves complementàries necessàries. Sobre aquestes *driving force* de la demanda –per dir-ho ràpid–, podem articular mesures organitzatives que segurament poden millorar alguna cosa. Això fa que haguem de parlar no només d'una qüestió de volum, sinó també d'una qüestió de model, però

no es facin il·lusions: si no arriben més recursos, no es resoldrà, eh? Els hi dic perquè hi han opcions organitzatives, etcètera, però la cosa va per aquí.

Em salto un tros perquè si no no em donarà temps. Vostè incidia en el tema de l'atenció primària –és un bon exemple. Si no incidim en la millor capacitat resolutiva de l'atenció primària, si més no perquè les indicacions d'altres mèdiques, d'ingressos mèdics, es puguin atendre a casa o es puguin atendre en el centre d'atenció primària, ja li asseguro jo que els hospitals seguiran sent el coll d'ampolla del sistema i, a més, si no incidim en la major capacitat resolutiva de l'atenció primària, això és impossible. Se'ls ha de posar a l'abast que puguin fer més proves. Com vostè sap, estem invertint en que l'atenció primària pugui fer moltes més ecografies. És a dir, primer en que estiguin formats per llegir ecografies, i segon, per fer-les directament als centres d'atenció primària.

I, a més, d'acord amb vostè: no tots els territoris parteixen de la mateixa situació. Encara existeixen diferències entre territoris que estem treballant per mirar de mitigar, tant des de la vessant de l'oferta de serveis com de la indicació clínica –apunti-s'ho, perquè em sentirà parlar d'això més vegades–, que registra notables variabilitats amb els mateixos procediments i amb el mateix perfil demogràfic.

Bé, davant d'aquest escenari, la resposta, doncs, no només pot ser augmentar activitat. Ha de ser augmentar activitat, però no només. Per això estem desplegant un model d'atenció més integrat, amb més capacitat resolutiva a l'atenció primària i millorar la coordinació entre els nivells assistencials. Més resolució a l'atenció primària i al territori. Quan un problema de salut pot ser diagnosticat, tractat i tancat abans d'arribar a l'especialista hospitalari, el sistema descarrega de consultes, proves i cirurgia aquest nivell. Per això estem ampliant la capacitat diagnòstica, com li deia, reforçant circuits de consulta virtual –li invito de debò a que vagi a veure les innovacions que s'estan fent amb intel·ligència artificial i amb textualització de les converses als equips d'atenció primària–, i, a més, estandarditzem protocols entre primària i hospitalària per promoure la col·laboració entre la primària i l'hospital, afavorint que els especialistes hospitalaris també vagin als centres d'atenció primària, és a dir, es moguin dels seus hospitals.

I altres àmbits on la presència de les llistes d'espera –que vostè se les ha deixat– també generen neguit. Són les esperes perquè et valorin la dependència, eh? Bé, en un dels programes que llancem amb els CSIRs i que ha començat aquesta setmana a desplegar-se, i ja hem començat a veure els primers casos, per escurçar aquest temps de valoració, ha començat a Vic aquesta setmana. Seguirà a Castelldefels, d'acord? Però a ambdós territoris treballen conjuntament Atenció Primària i Drets Socials per disminuir d'un any i escaig, la valoració de dependència, a dos mesos, d'acord? Això ho podrem veure segurament ja cap a final d'aquest any.

Aquest plantejament s'emmarca també en aquest procés de desburocratització que parlàvem. Estem reorganitzant la salut mental, perquè aquesta no pot acabar recaient sempre a l'hospital o engruixint les urgències.

De fet, un dels objectius –i això ja ens ve de legislatures passades, i nosaltres hi volem donar continuïtat– és reduir els ingressos de salut mental habilitant recursos en l'àmbit de primària.

Ja hi és el psicòleg gratuït. Tots els RBECs són psicòlegs –tots els RBECs són psicòlegs. No són psicòlegs clínics, perquè no n'hi han més, no hi són, no existeixen en el mercat. D'acord? Per què? Perquè en aquest país els psicòlegs clínics han de fer la residència, a diferència de la resta d'Europa, que només fent el màster en atenció clínica ja estan habilitats, però aquí els hi requerim aquest requisit. Lo que fa és que hi hagin pocs recursos per posar en marxa.

En la salut mental val la pena que ens preocupem dels sobrediagnòstics que puguin haver-hi, especialment amb els nens i joves. I aquest és un assumpte que jo també ja li he traslladat que em preocupa i que professionals a mi també em traslladen, perquè també hi parlem, amb els professionals.

Bé, nosaltres monitoritzem les llistes a tots els nivells, i li passo algunes dades, en aquest sentit. Pel que fa a l'atenció primària, el sistema té capacitat per absorbir les consultes que necessiten ser ateses en quaranta-vuit hores. No totes necessiten ser ateses en quaranta-vuit hores. La monitorització per motius..., la programació per motius, disculpi, ens està facilitant que els que realment s'hagin d'atendre en quaranta-vuit hores ho estiguin. I d'aquests, la majoria ja ho són a les primeres dotze hores i es visiten a les primeres dotze hores.

A quin nivell estem? El cinquanta dos per cent de totes les consultes d'atenció primària s'haurien d'atendre d'acord als motius a les primeres quaranta-vuit hores. On estem? Al quaranta-set.

I també li diré una bona notícia, que potser vostè ho entén. Quan apliquem la programació per motius, incrementa la longitudinalitat, i quan incrementa longitudinalitat, incrementa la capacitat de filtre de l'atenció primària. Per tant, es filtren millor els casos que van a l'hospital, i quan es filtren millor els casos que van a l'hospital, millora el valor predictiu de l'hospital, i, per tant, es torna més eficient el conjunt del sistema.

La transparència de dades..., ja sap que les tenim totes publicades en la web del CatSalut, però dir-li que si bé el decret ens demana que publiquem dades de deu serveis, en el cas de les consultes externes, nosaltres ho fem de vuitanta-sis serveis, procediments i unitats funcionals. Lo mateix en el cas dels ingressos i lo mateix en el cas de les proves complementàries.

Les consultes externes, comparat de setembre a setembre, divuit mil menys aquest any que l'any anterior, d'acord?

Quan mirem les intervencions quirúrgiques, de setembre a setembre, 5.769 menys aquest any respecte de l'any anterior, que estan en la llista d'espera, d'acord, si jo comparo aquest període.

Estem fent..., incorporant elements a la contractació del CatSalut perquè incentivin adequadament tot això, i, a més, amb la segona tongada dels CSIRs que vam presentar fa una setmana, enfoquem ja una reforma en l'àmbit territorial perquè el conjunt de proveïdors treballin conjuntament, de manera que l'objectiu de millorar les llistes d'espera i d'atendre en els temps de referència correctes no només sigui de l'hospital o no només sigui de l'atenció primària, sinó que sigui dels dos alhora i amb un grau d'incentivació comú per la part variable. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

No em dona més temps ara d'explicar-li coses, però com que em sembla que això té una segona volta, oi?, doncs l'hi acabo d'explicar després.

El president

Ha estat molt perspicaç; té una segona volta. (*Rialles.*)

Té la paraula, per fer la rèplica, el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. La consellera sempre és molt perspicaç, sí. Jo, escoltant-la, llavors, dedueixo que tot va bé. No ho sé, ho pregunto. I que, per tant, segurament –no m'ho ha contestat–, doncs, estem reduint enormement el traspàs, no?, de persones de la sanitat pública a la sanitat privada, perquè no hi ha motiu perquè t'hagis de fer pràcticament una mútua privada, perquè funciona tot perfectament.

Parlant de l'atenció primària. És que ho dic perquè ja vam tenir aquest debat, al voltant del vint-i-cinc per cent que destinaven a l'atenció primària amb els mètodes de comptatge. Llavors, jo tinc la sensació que m'està tornant a fer una mica el mateix amb les quaranta-vuit hores. És a dir, bé, perquè ara ja no són tots els que..., no?; ja no necessites quaranta-vuit hores quan demanes hora, en aquest cas, al metge d'atenció primària, o a la metgessa d'atenció primària, sinó és aquells que realment necessiten ser atesos durant quaranta-vuit hores. I, per tant, aquí, bé, anem jugant amb els números.

Pot convenir amb mi, en tot cas, que quaranta-dos dies no sembla una data, diguéssim, massa raonable, no?, en aquest cas, per tindre visita al metge o metgessa de capçalera, encara que sigui, en aquest cas, la cita per motius.

I, en tot cas, miri, la majoria també de les dades que fan servir sap com les arreglen? Jo l'hi explicaré, perquè també ho traslladen professionals que treballen als centres d'atenció primària. És amb la cita espontània. És a dir..., i, en aquest cas, moltes vegades, precisament, és la manera que tenen d'arreglar-ho, però no respectant la longitudinalitat, perquè... Ja li puc explicar el meu cas. És a dir, de les últimes vegades, per dir..., els últims tres o quatre anys que he demanat hora al centre d'atenció primària, mai m'ha atès el mateix metge, mai; a no ser, vull dir, que em vulgui esperar, no?, *in eternum*, i això és el que el que acaba passant.

Miri, jo crec que vostè fa molt..., jo no sé si un bon diagnòstic, però fa un diagnòstic, però hi ha qüestions del diagnòstic que jo no comparteixo, però, bé, en tot cas, fa el diagnòstic. El problema són els resultats. I la legislatura va avançant, i, al final, a

vostès se'ls jutjarà per si la sanitat pública està millor quan vostès van començar que quan acabin. I jo tinc la sensació que no està millor, i diria que va amb la sensació, amb la percepció que tenen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Perquè, clar, no em pot dir –si són les seves dades, és que no me les invento–: «No, és que les llistes d'espera per visites dels especialistes estan més o menys igual.» Home, no; «més o menys igual», no.

Escolti'm, miri, és que jo he anat a mirar les dades, però no ho sé, potser em confonc jo. Miri que soc... Jo acostumo a ser de... Bé, «acostumo a ser» no; soc de números, eh?, no soc pas de lletres, però, clar, és que les dades canten per si mateixes, perquè de cent divuit dies que estem ara, l'any passat estàvem a cent quatre. Home, és un dotze per cent més. No ho sé, si ens posem les mans al cap quan la inflació puja al tres, no ho sé, diguéssim que tenim una inflació *disparada* en les llistes d'espera, en aquest cas, per visitar l'especialista. Per tant, exactament les mateixes no són, no?

I vostè em diu: «Miri, necessitem més recursos.» Amb les llistes d'espera, el que va contestar vostè és que no, que no era... Però, bé, en tot cas, és difícil negociar pressupostos si no et criden a negociar. També li dic que pot parlar amb la Conselleria d'Economia. *A mi que me llamen*, que diuen, però si no em truca...

I, per tant, ara, vostès han tingut 4.000 milions d'euros més amb els suplements de crèdit, i, a més, jo a vostè també li he sentit dir que, en tot cas, es va prendre una decisió que a mi em sembla encertada, que vostè també es va aprovar una ordre per part, en aquest cas, del Govern que es podia augmentar al 3,2 la despesa meritada, encara que no hi hagués pressupostos el 2025. Per tant, recursos de més per al Departament de Salut n'hi han. Si no, ja veurem l'execució. Ja veurem l'execució, que, si no vaig molt errat, tornarà a ser execució de rècord.

I, en tot cas, ja l'hi dic, disponibilitat per negociar els pressupostos? Quan ens convoquin, que sembla que no tenen massa pressa.

I clar, vostè em parla, per exemple, de salut mental. Home, no em citi el RBEC, perquè també l'hi hem traslladat. No fan agenda. Si, de fet, és una de les discussions que vam tindre en el seu moment amb l'anterior Govern. O sigui, vostès o en el seu moment el Govern van posar psicòlegs, en aquest cas, als centres d'atenció primària

per fer feina de treball comunitari..., que està molt bé, si no dic que no, però el problema que tenim és precisament d'atenció, en aquest cas, especialment a infants i joves que tenen una situació... Jo no hi entro, no?, en aquest cas, si hi ha o no un excés de..., no?, un excés de zel diagnòstic, que és el que m'ha semblat entendre que trasllada vostè. Jo el que li dic és que nosaltres els hi vam fer una proposta molt concreta, que està en l'acord d'investidura i que nosaltres no entenem per què no la volen testar, perquè això ha funcionat a determinats municipis. Pensi si ens cal a Barcelona... I que no calia, en aquest cas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que fos psicòleg clínic, precisament perquè es parlava d'atenció psicològica; que el que feia –i acabo ja, president– és precisament que la pressió en els centres de salut mental d'infants i joves es reduís enormement. Jo el que li dic és: igual que ha fet un pla pilot, per exemple, en aquest cas, amb els centres d'atenció primària, no puc entendre per què no podem provar fer un pla pilot, en aquest cas, i veure si ho podem estendre, com li vam proposar nosaltres, a totes les ciutats que siguin capital de comarca i ciutats de més de cinquanta mil habitants. Jo dic que, tal com ho tenim, potser –potser– caldria fer coses diferents, i, per tant, doncs, provem-ho.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé. Escolti, amb el tema de salut mental, jo que realment no soc una experta, em limito a traslladar-li lo que expliquen els experts del pla director de salut mental i també del pacte de salut mental. Ho dic una mica perquè no és que estiguem faltats de mecanismes de gent que sí que hi entén. Per tant, soc partidària d'escoltar una mica el que diuen i seguir una mica els seus criteris, perquè darrere de qualsevol mesura sanitària, del tipus que sigui, com vostè sap, hi han moltíssims grups d'interès extraordinàriament legítims, però que no necessàriament estan equilibrats o balançats. D'acord? Per tant, jo soc partidària de fer cas del que ens diuen els experts en això.

En el tema que jo li comentava abans, en les xifres que jo li he donat, li he comparat de setembre a setembre, no de desembre a setembre o una cosa d'aquestes. Perquè, per exemple, una cosa que ens vam trobar quan vam arribar, amb les llistes d'espera, en el nombre de persones que hi havien l'any passat, és que hi havien hospitals que a 31 de desembre tenien zero persones en llista d'espera, però a l'1 de gener en tenien dos mil. I dius: «Però, què ha passat?», no? Per tant, és millor agafar, monitoritzar mes a mes, que és el que ara estem fent, i ho estem aclarint. Jo li dic, miri, les dades que jo li dono és de setembre a setembre, d'acord?, i aquestes són les..., i les del mes que ve, d'octubre a octubre, i anar-hi anant.

Què estem fent amb la segona fase dels CSIRs. Deixi'm que l'hi expliqui, perquè em sembla que li agradarà. Doncs la idea és que... Ai, dels CAIROS. La idea és que de la mateixa manera que als CSIRs hem donat bastanta autonomia per treballar en l'àmbit de centre, en aquests moments lo que a nosaltres ens agradaria crear és àrees integrades de salut. A Barcelona hi ha una mena d'experiència d'aquestes característiques, generalitzar-la al conjunt de Catalunya, que d'alguna forma diu: «Escolta, els territoris han d'actuar de manera conjunta, tots els que hi han allà dintre», de manera que cada AIS agruparà sota una única governança tots els dispositius assistencials del mateix territori: primària, hospital, salut mental, atenció domiciliària, sociosanitària i urgències.

Això vol dir que els recursos no es planifiquen centre per centre, sinó territorialment, de manera que tinguem una equitat d'assignació una mica més equilibrada que la que tenim ara. D'acord?

Les primeres... Volem pensar entre sis i deu àrees integrades de salut. Les voldríem posar en marxa durant el primer trimestre del 2026. Ara hem fet el *call* perquè presentin..., els equips aquests, als territoris, que es vegin capaços de tirar endavant aquesta experiència, s'hi presentin.

Des del CatSalut s'han posat en marxa incentius de cara als contractes, que nosaltres fem també per millorar lo que són les llistes d'espera. La idea és orientar-nos, primer, a corregir aquelles variabilitats tan estranyes que es veuen d'acord amb els territoris, que creiem que té a veure amb la manera de treballar del proveïdor – variabilitats d'indicació –, és a dir, no només sobre l'oferta sinó també sobre la

demanda, i per tant, valorar per què hi ha tanta variabilitat en un lloc. Per què la probabilitat que t'operin les cataractes és quinze vegades més gran en un territori que en una altre a la mateixa edat? Estan més cecs? Per què la probabilitat de que et canviïn al genoll és cinc vegades més gran en un territori que en un altre? Què és el que passa? És possible que potser es justifiqui, eh?, però en qualsevol cas, hem de mirar si aquesta variabilitat en la indicació respon a alguna qüestió que calgui tenir en compte, d'acord?

I llavors, de cara a anar acabant. En els propers mesos consolidarem el canvi de model que ja hem iniciat i no es tracta només de reduir tots els temps d'espera. Es tracta d'analitzar cada un d'aquests territoris, la capacitat de resolució interna que ells tenen i, per tant, resoldre-ho lo més a prop possible de la gent, de manera que la probabilitat de que un pugui ser intervingut o sobreviure a un procés que sigui un problema de salut sigui la mateixa a les Terres de l'Ebre que a la Diagonal. Aquest... no; ara no és així, és obvi, però ara no és així.

Finalment, dir-los lo que li deia abans. No és només un tema d'organització, que també. Això té un marge, però l'envelliment de la població que tenim comporta una càrrega. Només aquest any l'increment en fàrmacs de dispensació hospitalària té un creixement d'un nou per cent i qui entra els fàrmacs a dispensació hospitalària no som nosaltres. S'entren a l'EMA, a continuació, a Madrid i a Madrid els hi posen el preu. Per tant, aquell 3,3 que incrementa, o 3,2 que ha incrementat la despesa de l'any anterior, amb prou feines arriba per cobrir la despesa hospitalària.

I també una última cosa. Hi ha molta gent... No tinc les dades últimes d'afiliació privada, però el que sí que sé és que, de tots aquells que tenen afiliació privada, quan arriben als setanta anys, el vuitanta per cent se'n tornen a la pública i això diu alguna cosa. Diu moltes coses.

El president

Gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i un minut.